

NE YAPMALI

SOSYALİST GAZETE

1 DM

EYLÜL 1980

SAYI

1

YAZI KURULU:

GDH (uluslararası Marksist çizim) içinde te-
güllü Türk ve Kürt devrimci Marksistleri

ÇIKARKEN

12 EYLÜL POLİTİK MÜLTECİLER

VE GÖÇMEN İŞÇİLER

TEMEL ATIL

NE YAPMALI, Müdâfeci Enternasyonal'in Almanya sekiziyine olan ölm'nde (kuruppe Enternasyonalde Marksistler) Müdâfeci Enternasyonalde Marksistler gıvabı örgüt-
lâ Kürt ve Türk devrimci Marksistleri tarafından, Kürt ve Türk işçilere yönelik yayın organı olarak çıkartılmaya baş-
lıyor.

Niçin çıkıyoruz? Almanya'da
Türk ve Kürt'lere yönelik o-
lan ölm'nde bütün diğer yayın
ve örgütlerden farkımız nedir?
Bu ve benzeri bir çok soruya,
bu "ÇIKARKEN" başlığında te-
güllü cevap vermeye
çalışalım.

Bir çok kimsenin "Kürt ve Türk
işçilerine yönelik yayın or-
ganı" olmakten anlamıda: bu
işçilerin yayın ve çalışma
koşullarının teğhiri, bu iş-
çilere karşı racism ve etno-
lâmlerin teğhirmesi ve...
dır.

Bu tür teğhirlerin önemli el-
hette küçümsemes, işçi sı-
nafa içindeki çeşitli sınırların
bilinçli eğilimle geliştiği için,
bu tür haklarıların teğhiri, işçiler ara-
sında sınıf bilincinin uyan-
ması, ekonomik talepler topla-
mında da olsa bir mücadele-
nin başlaması için önemli bir
masiveldir. bir başlangıç nok-
tası olmalarıdır ve kapıta-
lılık var olduğu da olacak -
lardır.

aracak, kendi başına sınıf sını-
dında, bu mücadele, kendi
devrimci yolda sosyalist bir
mücadele değildir. çevremize
bir bakalım. Sendikacılar,

Türkiye'nin ve Kürt Müdâfeci-
tan'ın devrimcileri ilk po-
litik teğhirmelerini 1965'ler-
de Türkiye İşçi Partisi için-
de edindiler.

Sonra 1968'lerde Üniversite-
lerde gelişen öğrenci hareketi-
ninin büyük yükselişinin be-
şarına geçtiler. Aynı dönemde
işçi ve köylü yığınlarıyla
ilk teğhir kuruldu.

Che Guevara'dan, Vietnam sa-
vâşından ve çindeki Müdâfeci
devriminden büyük ölçüde et-
kilenen devrimci hareket Fi-
listin fedâi hareketi için-
de ilk çözümlü çöç dalgesini
yaşadı. Bu 12 mart sürecinin
gerilla hareketleri izledi.
12 Martta ilk kez yenilgiden
tadı tadıldı.

Kitle hareketliliğinin de yör-
mesiyle kendini toparlayan
devrimci hareket, bütün Tür-
kiye ve Müdâfeci'de daha
gür olacak yeniden filizlen-
di.

Bir yandan ÖDP'nin bir yan-
dan Portekiz, Angola ve Vi-
etnam'ın (Buna Müdâfeci ekle-
nebilir) etkisiyle reformizm-
in ve Sovyet çizgisinin ki-
se bir yükselişinden sonra
1977'lerde radikal hareketle-
rin yükselişi başladı.

1977-80 yılları arasında, Tür-
kiye ve Müdâfeci'nin 1980'-
lerden sonra geçirdiği en bü-
yük kitle hareketlenmeleri
yaşandı. Devrimin en büyük
faşist partisine karşı sava-
şın son derece zengin deney-
leri yaşandı. Ama sınıf anti-
faşizm temelinde kalınarak, re-
formizmden kopulamadığı ve
devrimci bir sürecin oluşturu-
lup yığınlara mal edilene-
diği için, yığınların teğher-
mişliği ve sosyal homoklu-
nun eğlik ettiği ikinci bir
yenilgi yaşandı. Ve 12 Eylül'
le birlikte başlayan Avrupa
sürgünü hep valdir yaşamıyor.

(Devamı üçüncü sayıfada)

İÇİNDEKİLER

12 Eylül politik mülteciler ve göçmen işçiler.....	1
Göçmen işçiler ve devrimci Marksistlerin görevleri..	5
Enternasyonalizm nedir!.....	10
İkinci dünya savaşı sonrasında Almanya'da işçi hareketinin ve devrimci hareketin tarihi.....	14
Umutlar Sosyalizm Sosyalizmsiz umut olmaz!.....	20
Utopya ve devrimci perspektifler üzerine.....	21
(Daniel Bensaïd'le Bloch üzerine bir röportaj)	
Bir savaşta beş savaş.....	24
Gney Afrıkada durum.....	26

Bütün ülkelerinişçileri, birleşin!

NE YAPMALI

SOSYALİST GAZETE

Sayı: 1 – Eylül 1985

İçindekiler

[Çıkarken](#)

[12 Eylül, Politik Mülteciler ve Göçmen İşçiler](#)

[Göçmen İşçiler ve Devrimci Marksistlerin Görevleri](#)

[Enternasyonalizm Nedir?](#)

[İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA ALMANYA'DA İŞÇİ HAREKETİNİN VE DEVRİMCİ HAREKETİN TARİHİ](#)

[FAŞİST TERÖR](#)

[İŞÇİLERİN DİRENİŞİ](#)

[D.D.R.İN Kİ SOSYALİZM DEĞİL](#)

["EKONOMİ MUCİZESİ"](#)

[YÖNETİME KATILMA MÜCADELESİ:](#)

[YENİDEN ASKERİLEŞMEYE KARŞI.](#)

[İŞÇİ ÖRGÜTLERİNİN SAĞA ÇARK EDİŞİ](#)

[SOSYALİZM UMUTSUZ, UMUT SOSYALİZM'SİZ OLMAZ](#)

[ÜTOPYALAR VE DEVRİMCİ PERSPEKTİFLER ÜZERİNE](#)

[Bir Savaşta Beş Savaş](#)

[İkinci dünya savaşının karakteri üzerine](#)

[Güney Afrika'da Durum](#)

[GÜNEY AFRİKA: YÜZ YILLIK ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI](#)

Çıkarken

NE YAPMALI, Dördüncü Enternasyonal 'in Almanya seksiyonu olan GİM'de (Guruppe İnternasyonale Marksisten: Uluslararası Marksistler gurubu) örgütlü Kürt ve Türk devrimci Marksistleri tarafından, Kürt ve Türk işçilere yönelik yayın organı olarak çıkarılmaya başlıyor.

Niçin çıkıyoruz? Almanyada'ki Türk ve Kürt'lere yönelik olarak çıkan bütün diğer yayın ve örgütlerden farkımız nedir? Bu ve benzeri bir çok soruya Bu "*ÇIKARKEN*" başlığını taşıyan yazıyla cevap vermeye çalışalım.

Birçok kimsenin "Kürt ve Türk işçilerine yönelik yayın organı" olmaktan anladığı: bu işçilerin yaşam ve çalışma koşullarının teşhiri, bu işçilere karşı kanun ve uygulamaların sergilenmesi vs.dir.

Bu tür teşhirlerin önemi elbette küçümsenemez. İşçi sınıfı içindeki çeşitli zümrelerin bilinci eşitsiz geliştiği için, bu tür haksızlıkların teşhiri, işçiler arasında sınıf bilincinin uyanması, ekonomik talepler temelinde de olsa bir mücadelenin başlaması için önemli bir manivela, bir başlangıç noktası olmuşlardır ve kapitalizm var oldukça da olacaklardır.

Ancak, kendi başına ele alındığında, bu mücadele, henüz devrimci ya da sosyalist bir mücadele değildir. Çevremize bir bakalım. Sendikacılar, Sosyal Demokratlar, Yeşiller, yabancı düşmanlığıyla mücadele eden gurup ve dernekler vs. hemen hepsi de bunu yapıyorlar ve yaptıklarının da özünü (bunlar) oluşturuyor(lar).

Ve tam da bu nedendir ki, bu çalışmalar, yabancı işçilerin içinde buldukları koşulların nedenleriyle değil, sonuçlarıyla bir mücadele olmaktan öteye gitmiyor.

Yabancı düşmanlığına karşı kampanyalar açmak; kültürel eylenceler düzenlemek; kültürleri tanımak için lahmacun yiyip, rakı içmek vs... bütün bunlar, özünde, bir zamanlar Türkiye'de aydınların köye gidip, köylüyle birlikte bağdaş kurup ayran içmesinden farklı şeyler değildir. Aynı reformist ütopyanın aynı entellektüel Mastürbasyonun bir ifadesidir.

Baştan söyleyelim *NE YAPMALI* Kürt ve Türk işçilerinin dikkatini, yine bizzat bu işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, uğradığı sömürü ve baskılar üzerine çekmek gibi bir görevi, ve böyle bir görevin gerektirdiği yazıları içeriğinin eksenine koymayacaktır.

Koymayacaktır, çünkü, bu görevi zaten reformistler yapıyorlar ve yaparken de işçilere reformist bir ideolojiyi şırınga ediyorlar. İşte tam da bu nedendir ki, bizim önümüze bu reformizmle ve benzeri akımlarla ideolojik mücadele çıkıyor.

Bu hem bir olanak hem de bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Yani, reformistlerin bu ilkel görevi yapıyor olması, devrimci bir örgütün zaten sınırlı olan güç ve olanaklarını daha üst görevlerde yoğunlaştırmasını hem gerektirmekte, hem de buna imkan sağlamaktadır.

Diğer yandan, işçilerin dikkatini, yine bizzat işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, uğradıkları sömürü ve haksızlıklar üzerine çekmek; bu yöndeki çalışmayı ve yazıları, işçilere yönelik bir gazetenin içeriğini belirlemesi gereken şeyler olarak görmek, oportünizmin ta kendisidir.

Lenin *Ne yapmalı* 'da şöyle yazıyordu: "*Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemine ve bilincini, tamamiyle ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa, böylesi, Sosyal-Demokrat* (Devrimci Marksist ya da Bolşevik-Leninist olarak oku) *değildir;*

çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasındaki karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgisi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim: teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyine dayanan pratik bir bilgisi olması

gerekir."

O halde, bütün bu ilkelerden hareketle görevimizi daha somut olarak şöyle formüle edebiliriz. Bugün Almanya'daki Kürt ve Türk işçilerinin en ileri unsurlarını ideolojik olarak etkileyen ya da örgütlemiş bulunan Kürt ve Türk siyasi hareketlerinin, kısmen de Alman reformist ve küçük burjuva akımların etkisi ile de mücadele. Bu mücadele ise, özellikle bir ideolojik mücadele olmak zorundadır.

Hem Kürt ve Türk işçilere yönelik bir organ olmak; hemde *ideolojik mücadeleye* ağırlık vermek: bu, politik anlamıyla "ilk tahsil, yüksek tahsilden daha önemlidir" diyerek ıskellığı ebedileştiren işçi sınıfının teorik kapasitesini hiç bir zaman kavramayan, menşevik ruhlu sözüm ona Marksistlerin ham ruhlarını çileden çıkaracak bir yaklaşımdır.

Türk ve Kürt işçileri Almanya proleteryanın bir parçasıdır. Almanya proleteryanı içindeki bütün burjuva ve küçük burjuva hayallerle mücadele etmek bizim görevimizdir. Dolayısıyla, Almanya'daki Türk ve Kürt işçilerini en çok etkileyen siyasi gurupların ideolojik ve örgütsel etkisiyle mücadele etmek de görevimizdir. Bu görevi şimdiye kadar yapamadıysak, bu görevin bilincinde olmadığımızdan değil, onu küçümsediğimizden değil, bu görevi yapmaya girişecek öznel imkanlarımızın olmadığıdır.

Avrupa, Avrupalıların "yaşlı" dediği bu genç kıta, beşyüz yıldır insanlığın kaderinde belirleyici bir rol oynuyor. Modern kapitalizm burada doğdu. Modern işçi hareketi, modern sosyalizm burada doğdu. Dünyanın en tecrübeli, en sınıf bilinçli burjuvazisi burada. En örgütlü en kültürlü proleteryanı da burada. Milyonlarca insanın ölümüyle sonuçlanan iki dünya savaşı da burada patladı. Avrupa' da sosyalist devrim, uzak bir geleceğin değil, bugünün en acil sorunudur.

Avrupa 'da bir sosyalist devrim Almanya'sız olmayacağı gibi, Almaya'da bir sosyalist devrim de Avrupa'sız olamaz.

Ama işçilerin sosyalist devrimi başarabilmeleri için, birlik olmaları gerekir. Bugün ise, Avrupa proleteryanı, yerli yabancı olarak çok tehlikeli, kendisini felç eden bir bölünme içindedir. Devrimi düşünen her parti, bu bölünmüşlüğe son verme konusunda kafa yormak zorundadır. Bu bölünmüşlüğe ancak enternasyonalist ve devrimci bir perspektifle son verilebilir. İşçiler,kendi içlerindeki burjuva ve küçük burjuva ideoloji, politika ve örgütlerle bölünmeden, sınıf olarak bölünmüşlüklerine son veremezler.

Yabancı ve yerli işçiler arasındaki uçurum çok büyük. Bu uçurum, ayda (şimdilik) bir çıkacak, yirmi otuz sayfalık bir dergiyle kapatılabilir mi?

Evet çok güç bir görev var ortada. Ama biz, proleteryanın bölünmüşlüğü kadar, onu birleşmeye zorlayan nesnel yasalar olduğunu da biliyoruz. Ve biliyoruz ki, "*Zorluk olanaksızlık değildir*". Problemi doğru koymak, onu yarı yarıya çözmek demektir. Sözü fazla uzatmadan, bir Çin atasözüyle "**ÇIKARKEN**" yazısına son verelim: *EN UZAK DÜNYA SEYAHATİNE BİLE KÜÇÜK BİR ADIMLA BAŞLANIR,*

NE YAPMALI

(Bu yazı Ne Yapmalı imzasıyla Ne Yapmalı dergisinin Eylül 1985 tarihli birinci sayısında yayınlandı. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

12 Eylül, Politik Mülteciler ve Göçmen İşçiler

Temel Ateş

Türkiye'nin ve Kuzey Kürdistan'ın devrimcileri ilk politik tecrübelerini 1965'lerde Türkiye İşçi Partisi içinde edindiler.

Sonra 1968'lerde üniversitelerde gelişen öğrenci hareketinin büyük yükselişinin başını çektiler. Aynı dönemde işçi ve köylü yığınlarıyla ilk bağlar kuruldu.

Che Guevera'dan, Vietnam savaşından ve Çin'deki kültür devriminden büyük ölçüde etkilenen devrimci hareket Filistin fedai hareketi içinde ilk gönüllü göç dalgasını yaşadı. Bunu 12 mart öncesinin gerilla hareketleri izledi.

12 .Martta ilk kez yenilginin tadı tadıldı.

Kitle hareketliliğinin de yükselişiyle kendini toparlayan devrimci hareket, bütün Türkiye ve Kürdistan'da daha gür olarak yeniden filizlendi.

Bir yandan CHP'nin bir yandan Portekiz, Angola ve Vietnam'ın (buna Küba'da eklenebilir) etkisiyle reformizmin ve Sovyet çizgisinin kısa bir yükselişinden sonra 1977'lerde radikal hareketlerin yükselişi başladı.

1977-80 yılları arasında, Türkiye ve Kürdistan'ın 1920'lerden sonra gördüğü en büyük kitle hareketlenmeleri yaşandı. Dünvanm en büyük faşist partisine karşı savaşın son derece zengin deneyleri yaşandı. Ama sırf antifaşizm temelinde kalınıp, reformizmden kopulamadığı ve devrimci bir program oluşturulup yığınlara mal edilemediği için, yığınların tükenmişliği ve moral bozukluğunun eşlik ettiği ikinci bir yenilgi yaşandı. Ve 12 Eylül'le birlikte başlayan Avrupa sürgünü beş yıldır yaşanıyor.

Sorun, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci hareketlerinin yaşadığı, tarihlerindeki bu en büyük göç dalgasının Türk ve Kürt devrimci hareketlerine neleri kazandıracaktır.

Beş yıl sonunda, kaba bir gözlemlerle durum nedir?

En çarpıcı örnek, 12 Eylül mitingleridir. Her yıl bir öncekinden daha cansız ve daha güçsüz. Türk ve Kürt devrimci hareketlerinin dernekleri sürekli kan kaybediyor ya da bir bitkisel hayat yaşıyor. Yüzlerce devrimci umutsuzluğun ve çıkmazın pençesinde giderek artan bir pasifliğe gömülüyor.

Bir gericilik döneminin devrimcilerin bir çoğunda nasıl bir moral çöküntüsü yarattığı bilinen bir şeydir. Ama bu tek başına, bu müthiş çözülüşü ve mülteci basınının sefaletini açıklamaya yetmez. Ve böyle giderse, Türk ve Kürt devrimcileri, tarihlerinin kendilerine sunduğu muazzam bir olanağı; Avrupa'da yaşamının sunduğu muazzam teorik olanakları değerlendirmeyeceklerdir.

Nedir bu olanak? Lenin, bir yerde, Rus devrimci Hareketinin tarihinden söz ederken, Çarlığın terörü ve sürgünleri nedeniyle Avrupa'ya gelen Rus devrimcilerinin, çağın en ileri fikir akımlarını tanıma olanağı sağladığını ve bunun Rus devrimci hareketine Rusya'nın geriliğiyle tam tezat teşkil eden bir ilerilik kazandırdığını söyler.

Şu son beş yılın mülteci basınına kabaca bir göz atmak bile, Türk ve Kürt devrimcilerinin, Rus devrimcilerinin aksine, Avrupa sürgününde, çağın en ileri fikir akımlarını tanımak bakımından bir arpa boyu bile yol almadıklarını görmeve yeter. Yoksa Tarih tekerrür mü ediyor?

Bu soruyu sormak gerekiyor, çünkü, Rus devrimcilerinin Avrupa'da sürgün dönemi yaşadığı yıllarda,

Genç Osmanlılar ve Jön Türkler de hemen hemen aynı dönem boyunca Avrupa'da sürgün yaşamışlardı. Ama sonuçlar, birbirine tamamen zıttı. Rus devrimcileri, çağın en ileri fikir akımlarıyla tanışırken ve onları Rusya'ya taşıırken, Jön Türkler, aksine, çağın en gerici fikir akımlarını taşımakta adeta yarış etmişlerdir.

Rus devrimcileri Marksizmi öğrenirken, Jön Türkler en pespaye burjuva sosyolojilerini: Le Play, Durkheim veya O, Comte'u öğrenip taşıyorlardı. Şinasi'nin Londra'da Marks ile aynı sokakta oturduğu söylenir. Ama muhtemelen Şinasi, Marks'ın adını bile duymamıştır.

Jön Türkleri, çağın en ileri fikir akımlarına karşı şerbetli kılan, onlarla herhangi bir rezonansa girmelerini engelleyen şey, Jön Türklerin problematiklerinin farklılığı idi.

Jön Türkler, koca bir imparatorluğun egemen ulusundandılar ve onların kaygısı sadece imparatorluğun yaşaması ve güçlenmesiydi.

Marksizm ise yeryüzünden sömürüyü ve devleti kaldırmak üzere ortaya çıkmış bir öğretiydi. Bunun tarihsel ve toplumsal nedenlerine girmeyelim. Bu kadarı yankısızlığı açıklamaya yeter. Jön Türkler ne zaman imparatorluk yıkılmıştır, ne zaman kaybedilecek bir şey kalmamıştır, o zaman, savaş sonrası Ekim devrimi dalgasının da yükselişiyle sosyalizme yönelmişlerdir.

Ancak o zamandırki, Rusya'da Mustafa Suphi, Almanya' da Ethem Nejat, Fransa'da Şefik Hüsnü, İsviçre'de Sadrettin Celal sosyalizme bir yöneliş göstermişlerdir.

Bu yöneliş bile, tüm dünya da sosyalizmi kurma enternasyonalist anlayışından ziyade, Türkiye'yi kurtarma probleminden kaynaklanıyordu. Gizli bir milliyetçi van vardı. Zaten bu milliyetçi yan nedeniyledir ki, Stalinizm hiç bir güçlükle karşılaşmadan, kolayca yankısını bulmuştur Türkiye Komünist hareketinde.

Mülteci basınının sefaleti, bu bakımdan "Tarih tekerrür mü ediyor?" diye sorduracak düzeydedir.

Ancak, bu görünüştür. Bugün Avrupa'ya gelen Kürt ve Türk devrimcisinde, hala güçlü bir milliyetçi yan bulunmakla birlikte, bu milliyetçi yan, dünya da sosyalizmi kurmak için Türkiye ve Kürdistan'da azamiyi yapmak değil ama Türkiye ve Kürdistan'ı gerilikten kurtarmak amacından gelir.

Bu devrimciler, artık "sünufu Devlet" in Osmanlı aydınları değildir. Konularıyla işçi ve köylülere, ideolojileriyle Marksizme bağlıdırlar.

Bugün, çağın en ileri fikir akımlarıyla temasa geçmeme ve onları özümlememenin ardında başka bir neden yatmaktadır. Bu şöyle açıklanabilir; Rus devrimcileri, Avrupa'ya geldiklerinde, Avrupa Marksizmin ve işçi hareketinin bir yükselişini yaşıyordu. Marksizm işçi hareketi içindeki akımlardan biri olmaktan çıkıp, Avrupa'nın bütün belli başlı ülkelerinde kitlesel işçi partileriyle egemen bir hareket haline geliyordu. Bugün ise, Avrupa'ya gelen Kürt ve Türk devrimcisi tamamen başka bir süreçle karşı karşıyadır. Bugün Avrupa'da işçi hareketinin veya Marksizmin bir yükselişi yaşanmıyor, aksine Marksizmin horlandığı, işçi hareketinin hala uykusundan uyanmadığı bir dönemden geçiyoruz.

Bugün Avrupa'da yaşanan sosyal demokrasinin ve Stalinizmin çözülüşüdür. Avrupa komünizmi Stalinizmin mantıki sonuçlarına varmış halidir. Ama bu çözülüşe, devrimci Marksizmin aynı tempodaki bir yükselişi eşlik etmiyor. Buna karşılık barış hareketi, yeşiller hareketi, kadın hareketi gibi, sınıfa dayanmayan, Marksizm dışında doğan ve global bir toplumsal program sunma yeteneğinden yoksun olan "anti" diye nitelenebilecek hareketlerin yükselişi yaşanıyor.

İşte, bugün aktüel güçleriyle, Kürt ve Türk devrimcileri bir ölçüde etkileyebilecek ve etkileyebilen

hareketler bunlardır. Etkilenenlerde ise görülen, Marksizmden uzaklaşmadır. .

Ancak bu etkinin bile, son derece sınırlı olduğu gözlerden kaçmıyor. Yoksa devrimci Marksizm platformundaki bir devrimci için, bu hareketler varlıklarıyla ya da tartışıklarıyla son derece önemli problemleri de Türk ve Kürt devrimci hareketine taşıyarak, onun daha geniş bir ufka sahip olması yönünden, bazı olumlu etkilerde de bulunabilirlerdi.

Mülteci basında bunun da izlerine pek raslanmıyor. Sadece kadın hareketi bakımından, son zamanlarda ufak defek izlere raslanır oldu.

İşte tam bu noktada, bu moda ve Marksist olmayan hareketlerin bile etkisizliği bakımından, Jön Türk hareketiyle bir paralellik kurulabilir. Nasıl bir paralelliktir bu?

1960'larm sonu ile 1970'lerin başında devrimci demek, aşağı yukarı üniversite öğrencisi ve ileri işçi demektir. 1974'lerden sonra ise, devrimci hareket hızla yayıldı. Özellikle yoksul köylüler ve işsiz gençler arasında.

Bu hızlı genişlemenin bedeli, ortalama devrimciye bilinç ve kültür düzeyinin düşmesi oldu.

Devrimci hareketin geleneğine küçük burjuva, köylü hatta aşiret ahlakı egemenlik kurdu. Hareketlerin çoğu genişlemelerini, yığınların geri yanlarıyla mücadele ederek değil, bu geri yanları okşayarak sağladılar. Ama sonra da başlarına topladıkları cinleri dağıtamayan büyücülere döndüler.

Bu aşiret sosyalistlerinin gözünde feminizm veya kadın hareketi lezbiyenlik veya orospuluktur; Barış hareketi mi? Ekoloji hareketi mi? Bunlar Türk ve Kürt devrimcisine öyle uzak problemlerdir ki... Bir yandan geç kapitalizm çağının problemlerinden kaynaklanan, en gelişmiş kapitalist ülkelerin yığın hareketleri, diğer yanda, daha dün Türkiye ya da Kürdistan'dan gelmiş, geri ülkenin bambaşka problemlere göre şekillenmiş devrimcileri. Hiç bir rezonans olmaması son derece anlaşılabilir bir şeydir.

Peki, durum bu kadar umutsuz mu? Kürt ve Türk devrimcileri, böyle giderse, şu Avrupa sürgününden hiç bir şey almadan mı döneceklerdir.

Hayır.

Kürt ve Türk devrimcilerinin Avrupa devrimcilerine ve işçi hareketine verebilecekleri bir şeyler vardır ve bunu verebildikleri an ondan bir şeylerde alabileceklerdir.

Nedir bu? Gerçekten oldukça zengin devrimci mücadele tecrübeleri, devrimci heyecan, sanki yarın devrim olacakmış gibi çalışma ve kendini adamışlık.

Avrupa devrimcilerinin en çok ihtiyacı olan bu nitelikler, genellikle Kürt ve Türk devrimcilerinde var. Kürt ve Türk devrimcilerinin en çok ihtiyaç duydukları, örgütlenme yeteneği, kültür, tolerans, bir işi sonuna kadar aynı ciddiyetle yapma vs. gibi nitelikler de Avrupa devrimcilerinde.

Bu sentez başarıldığı gün, gerek Avrupa ve gerekse Kürt ve Türk devrimci hareketi muazzam bir ilerleme kaydedebilir. Bunun yapılması hem mümkün hem gereklidir.

Mümkündür çünkü, tarih, Kürt ve Türk devrimcilerinin önüne, harika bir fırsat, bir olanak koymuştur; Avrupada yaşayan milyonu aşan Kürt ve Türk işçisi.

Gereklidir, çünkü, Avrupa proleteriyasının en alt ve devrimci kesimini oluşturan bu göçmen işçilerle yerli işçiler arasındaki bölünmeye son vermeden Avrupa işçi hareketinin yeniden canlanması oldukça güçtür. Bu canlanmanın itici gücü göçmen işçilerce yaratılabilir ve yaratılmalıdır.

Bugün binlerce Kürt ve Türk devrimcisi Avrupa'da yaşıyor, ama bu binlerce devrimci tam da

önllerinde duran muazzam görev ve olanakları gömmeden uzaktan yılıdırımlamalarla

12 Eylül rejimiyle mücadele ettiği hayaliyle yaşıyor.

Bu davranış sadece sadece Avrupa'daki işçi hareketine zarar vermekle kalmıyor, ama aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleleri de olumsuz yönde etkiliyor.

Mülteci yaşamı insan yiyen bir değirmendir. Devrimci hiç bilmediği bir gelenek, kültür ve insanlarla karşılaşır. Toprağından sökülmiş bir bitkiye ya da sudan çıkmış bir balığa döner. Bu yalıtık koşulların, tarih boyunca binlerce devrimciyi nasıl trajik sonlara götürdüğü, devrimci hareketin tarihinin en az bilinen sayfalarındandır.

Türk ve Kürt devrimcileri için ise, durum tamamen farklıdır. Avrupa'nın hemen hemen her ülkesinde, her şehrinde sayıları binlerle ölçülen Kürt ve Türk işçileri vardır. Bu insanlar işçidirler ve sosyalizm için konumları gereği nesnel olarak hazırdırlar. Korkunç problemler içinde bunalmaktadırlar.

Binlerce Kürt ve Türk devrimcisi sanki bu işçiler hiç yokmuş gibi, sanki bu işçilerin burada mücadeleye girebilecekleri hiç bir problemleri yokmuş gibi davranıyorlar.

Devrimciler derneklerinin kabuğu içine çekilmiş durumda. Ve bu işçilerin çok sınırlı bir kesimine ulaşabilen sadece Türkiye ve veya Kürdistan'a yönelik propaganda ve ajitasvon ve örgütlenme yapıyorlar.

Sonuçta, bir yandan işçiler, iyice geçmişin hayallerine yönelerek politika dışında yaşıyor veya hızla dini örgütlerin insiyatifi altına giriyorlar. Avrupa proleteryasının bölünmüşlüğü katmerleniyor. Diğer yandan devrimciler sırf milliyetçi dar görüşlülükleri yüzünden, kendilerini yığın bağlarından kopuk, yığın hareketiyle bağlantılardan yoksun klasik mülteci yaşamına hapsediyorlar.

Şeker de var un da ama bir türlü helva olmuyor. Bunun temel nedeni ulusal dar görüşlülüktür. Bir yanda milyonlarca Türk ve Kürt işçisi, Avrupa' da bir gelecek için; zenginliklerini yarattığı bu ülkelerde eşit haklara, hatta sosyalizme ulaşmak için savaşmaya nesnel olarak hazır. Diğer yanda, hepsi Marksist ve entemasyonalist olduğunu söyleyen, ama bu işçi yığını, Avrupa'daki can alıcı problemleri temelinde mobilize etmeyi, göçmen ve yabancı işçiler arasındaki bölünmeye son vermeyi aklına bile getirmeyen, bunun sonucunda da sudan çıkmış bir balık gibi yaşayan binlerce devrimci.

Eğer Avrupa'da milyonlarca Kürt ve Türk işçisi olmasaydı, 12 Eylül mitinglerinin giderek düşen heyecanı ve katılımı; demeklerin hızlı kan kaybı; bir çok devrimcinin demoralizasvonu... bütün bunlar nesnel olarak açıklanabilir ve bir ölçüde de kabul edilebilir şeyler olurdu.

Ama Avrupa'da milyonlarca Kürt ve Türk işçisi, Avrupa proleteryasının en alt ve patlamaya hazır zümresi olarak çalışıyor ve vaşıyorsa, bu kan kaybedişler nesnel nedenlerle açıklanamaz. Bunun tek nedeni, ideolojinin devrimciler üzerindeki etkisidir. Milliyetçi sosyalizm kavrayışlarıdır. Onun içindir ki, bugün, göçmen işçileri mücadeleye çekmek, bölünmüşlüğe son vermek isteyen herkes, Kürt ve Türk devrimcilerini kör eden Stalinizmle ideolojik mücadeleyi ana halka olarak yakalamak zorundadır.

Bu işçileri ancak, bu işçilerin dilini, geleneklerini, mantalitesini bilen devrimciler örgütleyip, Avrupa'da diğer işçi kardeşleriyle birlikte mücadeleye sokabilir.

Bunu bir Alman, bir Fransız ya da bir Hollanda'lı devrimci yapamaz.

Alman anayasasını koruma örgütü raporlarına göre, sırf Almnya da 9400 Alman "Aşırısolcusuna" karşılık 9200 Kürt ve Türk "aşırı solcusu" varmış. Bu 9200 Kürt ve Türk devrimcinin hiç olmazsa

yarısı önüne, göçmen işçileri Almanya'da Alman işçi sınıfı ile birlikte ve acil istemlerinden hareketle mücadeleye sokma görevini koymadıkça Avrupa'da bir yığın hareketi yaratılamaz.

Ama birde bunun olduğunu düşünelim. O zaman dernekler, gerçekten işçilerin geldiği, buradaki mücadele için nasıl örgütlenip hareket edeceğini tartıştığı ocaklar olurlar.

O zaman devrimciler, canlı bir hareket içinde, yığın bağlarına sahip, somut mücadele içinde teori ve pratiklerini geliştiren insanlar olurlar.

O zaman Alman işçi ve devrimcileriyle, faydalanma temelinde değil, ama ortak hedefler için mücadele temelinde gerçek kaynaşmalar başarılabilir.

O zaman 12 Eylül mitinglerine, somut mücadele içinde örgütlenmiş binlerce işçi artan sayılarda akar. Ozaman Türkiye'deki rejime karşı, çok daha büyük olanaklarla, çok daha büyük yardımlar yapılabilir.

Ve o zaman, sonuncu ama önem bakımından sonuncu değil, binlerce işçi ve devrimci gerçekten enternasyonalist bir kavrayışa sahip olur.

Evet bütün bunlar yapılabilir. Ama bunun için Türk ve Kürt siyasetlerinin *Bundcu* örgüt anlayışlarına karşı, ulusal dar görüşlülüklerine karşı, pratik örneklerle desteklenen sıkı bir ideolojik mücadele vermek gerekmektedir.

Kimileri şöyle diyecektir: Buraya yönelik mücadele, Türkiye ve Kürdistan'a yönelik mücadeleleri zayıflatır.

Beş yılın deneyleri bunun yanlışlığını amprik olarak göstermekle birlikte, bu teorik olarak da yanlış bir itirazdır. Örneğin, şöyle diyenlere raslıyoruz: "Bizim görevimiz, burada adam yetiştirip Türkiye veya Kürdistan'a yollamaktır."

Ama adam yetiştirmekten ne anlaşılıyor ve "adam" nasıl yetiştirilir? Üç beş yazılama ve bir kaç eğitim çalışmasıyla adam yetişmez. Adam ancak, yığın bağları ve canlı hareket içinde yetişir. Bu ise, Avrupa işçi hareketinin içinde yer alarak olabilir. Birinciler Limonluklarda yetişmiş olacaktırlar. İkinciler canlı mücadelenin içinde ve onlar buradaki gibi Türkiye ve Kürdistan'da da daha iyi savaşırlardır.

Diğer yandan, eğitmenlerin de eğitilmeleri gerekmektedir. Yani devrimcilerin de. Onları eğitecek olan ise bizzat burdaki işçilerdir. Bu devrimciler, ancak Avrupa'daki mücadelenin içine boylu boyunca girdikleri an, gerçekten enternasyonalizm temelinde eğitim görmeye başlayacaklardır. O zaman Türkiye veya Kürdistan'a gerçek enternasyonalistler olarak döneceklerdir.

Avrupa'da Kürt ve Türk işçilerinin hareketlenmesi ve mücadelesi, Türkiye ve Kürdistan'da sahip oldukları milyonlarca bağ aracılığıyla Türkiye ve Kürdistan'daki mücadeleler üzerinde de belirleyici etkilere sahip olacaktır.

Böyle bir mücadele, Türk burjuvazisinin göçmen işçiler konusundaki tüm iki yüzlülüğünü de sergileme olanağı sağlayacaktır. Türk burjuvazisi, Avrupa'daki göçmen işçilerin eşit haklar için mücadelesine hem döviz gelişlerini tehdit edecek bir yöneliş olduğu için; hem de siyasi ve ideolojik etkilenmeleri nedeniyle karşı çıkacaktır. O zaman Avrupa'daki faşistler ve Türk devlet aygıtının uzantıları tüm etkilerini yitireceklerdir.

Ve nihayet, göçmen işçilerin mücadelesi, Avrupa işçi hareketinin uykudan uyanmasında belirleyici bir etkiye sahip olabilir. Bu hiç de küçümsenmemesi gereken devasa bir olanaktır.

Evet, 12 Eylül'ün beşinci yılında, tüm Türk ve Kürt devrimcilerinin baslarını iki elleri arasına alıp

düşürmeleri ve beş yılın ciddi bir bilançosunu yapmaları gerekiyor. "*Dünya proleteryanının zaferine, şu an içinde bulunduğumuz yer ve koşullarda azami katkıyı nasıl yapabiliriz?*"

Soru budur.

Bizim cevabımız biliniyor. Sizin cevabınız nedir?

(Bu yazı Temel Ateş imzasıyla Ne Yapmalı dergisinin Eylül 1985 tarihli birinci sayısında yayınlandı. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

Göçmen İşçiler ve Devrimci Marksistlerin Görevleri

Celal Aydın

Hiç dillerden düşmeyen bir söz var: Yabancı düşmanlığına karşı mücadele etmek. Bunun için neler yapılmıyorki? Irkçılığı ve yabancı düşmanlığını protesto yürüyüşleri ve gösterileri; kültür şenlikleri, dil kursları, ortak eylenceler ve toplantılar vs. vs..

Bunları yapan ilericilerin hiç birinin iyi niyetinden şüphe etmiyoruz. Ancak, "Cehenneme giden yollar iyi niyet taşlarıyla döşelidir."

İyi niyet, hiç bir şeyi çözmeye yetmez. Yolda, işsizlik ve açlıktan dilenen yoksul insana para veren vicdan sahibi küçük burjuvalar da iyi niyetlidir. Ama bu insanlar, işsizliğin ve yoksulluğun nedeni olan kapitalizmi ortadan kaldırmak için; işçi sınıfının birliğini sağlamak; onu devrimci ve enternasyonalist bir program etrafında birleştirmek için mücadele etmiyorlar ise, vicdanlarını rahatlatmak için para verdikleri yoksul insanlara düşmanlık ediyorlar demektir.

Bir kötülüğün nedenlerine değil, sonuçlarına yönelik her davranış, son duruşmada burjuvazinin egemenliğinin devamına hizmet eder.

Aynı yaklaşımı, Alman ilericisinin -ve son zamanlarda Alman solcularından etkilenmeye başlayan Türk ve Kürt devrimcilerinin- hemen tüm davranışlarında görüyoruz.

Bir örnek verelim. Ortalama Alman ilericisi, büyük bir iyi niyetle, cebindeki paraya da kıyarak, biraz daha pahalı Nikaragua kahvesi alır ve onu içer. Amaç: Nikaragua devrim'ine karınca kaderince yardımda bulunmaktır. Ama aynı Alman ilericisi aynı zamanda Sosyal Demokratların veya Yeşillerin veya DKP'nin taraftarıdır ve onlara oy verir.

Bütün bunlar ise, İşçi Sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takan; onun egemenliğini güçlendiren; üretici güçlerin son derece gelişmiş olduğu Almanya'da Sosyalist devrimin bugün, ekmek kadar, su kadar acil bir sorun olduğunu kabul etmeyen partilerdir.

Sonuç nereye varır? Nikaragua kahvesi içerek Nikaragua devrimine yardım etmek isteyen bu aydincıklar, dünyanın en güçlü emperyalist devletlerinden biri olan Alman emperyalizmini yıkmak için mücadele etmeyerek, Nikaragua devrimine en büyük kötülüğü yapmış olurlar.

Enternasyonalist dayanışma adı altında yapılan Nikaragua kahvesi içme "eylemi" özünde, hiç de yoldaki dilenciye para veren,sonra da kiliseye giden vicdan sahibi küçük burjuvanın davranışından farklı değildir.

Gerçekte enternasyonalizm nedir?

Dünya proleteriyasının zaferi için, bir ülkede yapılabileceklerin azamisini yapmak demektir. Bu ise, bu somut durumda, her şeyden Önce Alman burjuvazisini yıkmak, bunun için de işçi sınıfı arasındaki bölünmüşlük, reformizmle mücadele ederek olabilir.

Aynı yaklaşım, yabancı düşmanlığıyla mücadelenin de temel motifini oluşturmaktadır. Yabancı düşmanlığını protesto gösterileri yapılır, yabancı dostluğuyla ilgili posterler plakatlar asılır, yabancılarla yemek yenir, arkadaşlıklar kurulur, onlara Almanca öğretilir ya da onların dili öğrenilir vs. vs.

Ama bütün bunlar son duruşmada sonuçlarla mücadeleden başka bir şey değildir. Bütün bunlar işçi sınıfını bölen reformizmle savaşa tabii olmadıkça, bölünmüşlüğü ebedileştirmekten, enerjileri boşa harcamaktan başka bir anlam taşımaz.

Bunun için diyoruz ki: *YABANCI DÜŞMANLIĞINA KARŞI MÜCADELE, İŞÇİ SINIFININ BÖLÜNMÜŞLÜĞÜNE KARŞI MÜCADELE OLMAK ZORUNDADIR, İŞÇİ SINIFININ BÖLÜNMÜŞLÜĞÜNE KARŞI MÜCADELE İSE, ANCAK DEVRİMCİ VE ENTERNASYONALİST BİR TEMELDE OLABİLECEĞİNDEN, REFORMİZME KARŞI MÜCADELE OLMAK ZORUNDADIR .*

Unutmayalım işçilerin veya göçmen işçilerin kötü yaşam koşullarının teşhiri, buna karşı kampanyalar vs. bütün bunlar, her zaman ekonomik temel üzerinde siyasi mücadele kapsamına girerler ki, bunları sendikacılar, ve reformistler de her zaman yaparlar.

Zaten bütün bu davranışlar da, Alman aydınında ki reformizmin ifadesidirler. Dolayısıyla, yabancı düşmanlığına karşı mücadele, bugün için öncelikle, bugüne kadar yabancı düşmanlığına karşı yapılan mücadelenin yabancı düşmanlığıyla mücadele olmadığını göstermek noktasında yoğunlaşmak zorundadır.

Daha somut koyarsak, paradoksal bir ifadeyle, yabancı düşmanlığıyla mücadele, bugün için, öncelikle, bugüne kadar yabancı düşmanlığına karşı yapılan mücadeleyle mücadele olmak zorundadır. Ortalama Alman Aydınının bu reformizminin güçlü maddi temelleri vardır. Alman kapitalizmi ona ortalama bir hayat seviyesi sağlıyor. Sosyal kuruluşlar da iş vererek az çok manevi bir tatmin olanağı da veriyor. Ancak son yıllarda, ekonomik kriz ile birlikte, sosyal harcamaların kısıtlanmasıyla birlikte, Alman aydını işsizliğin pençesine düştükçe giderek radikalleşecek ve işçilerden başka tutunacak dalı olmadığını görecektir.

Ama Alman aydınında, ilerisinde, bu radikalleşmenin izleri henüz belirsizken, geleneklerin ve uluslararası konjoktürün etkisiyle henüz gücünü korurken, Kürt ve Türk devrimcilerinde, aydınlarında, aynı reformizme varışla sonuçlanan tersine bir eğilim görülüyor.

Problemlere global yaklaşımdan, işçi sınıfına inançtan, devrimci perspektiflerden uzaklaşma.

Gerçekten son derece olumlu ve Almanya'daki işçi ve ilerici hareketin en çok ihtiyacı olan bu nitelikleri, lanetlenmiş şeylermiş gibi atma, politik mücadeleyi hor görme, ahlakçılığa dönme, nihai amaç için köktenci mücadeleyi küçümseyip, geçici kısmi başarılar için mücadelenin faziletlerini sayıp dökme...

Bütün bunlar, Almanya'da yaşayan ve giderek küçümsenemeyecek bir azınlık olan ve hemen hemen tümü avdın olan dönün devrimcileri arasında giderek yaygınlık kazanıyor.

Elbet bunun da bir maddi temeli var. Şöyle ki, milyonları aşan Kürt ve Türk işçilerle ilgili, onları burjuvazinin dümen suyunda tutup ağzına bir parmak bal çalan bir çok kuruluş var.

Bütün bu kuruluşlarda ister istemez bir çok Kürt ve Türk aydını çalışıyor. Alman burjuvazisi bu insanlara belli bir gelir ve iş alanı sağlıyor. Sonuçta bunlar da, kendilerine ekmek veren kapıya nankörlük etmeyip reformizme ya da yeşilciliğe doğru çark ediyorlar.

Bu çark ediş, başka bir yanılsamaya da yol açıyor. Devrimci ve Marksist hareket noktalarından reformizme doğru bu çark ediş, aynı zamanda, Türkiye'ye yönelik örgütlenme ve . devrimcilikten, Almanya'daki mücadeleye yönelik bir anlayışla da çakışıyor. Ama Almanya'ya yönelik mücadele anlayışları, yeşiller, SPD veya DKP'nin reformist çizgisi temelinde bir mücadele anlayışı oluyor.

Sonuçta, hemen bütün Kürt ve Türk siyasetlerinin kadroları arasında görülen garip bir bölünme ortaya çıkıyor.

Almanya'ya yönelik mücadeleye girelim diyenler Marksist ve devrimci konumlardan uzaklaşıp

reformizme kayıyor, Türkiye'ye yönelik mücadele edelim diyenler eski radikal sol konumlarını koruyor Ve bu iki yanlış, görünüşte birbirine haklılık kazandırarak güçleniyor. Almanya'ya yönelik mücadeleyi öne çıkaranların reformizme doğru hızlı kayışları karşı tarafta, Almanya'ya yönelmenin reformizm olduğuna (olduğu düşüncesine) yol açarak, onların radikal ama özünde milliyetçi ve Bund'cu anlayışlarına daha sıkı sarılmalarına, Almanya'ya yönelik mücadeleden söz açmayı bile laneti görmelerine yol açıyor. Bu kemikleşme, Almanya'ya yönelenlerin, tüm suçları Marksizmde ve devrimcilikte görerek kopmalarına yol açıyor.

Almanya'da siyasi mücadeleye girme anlayışının (ama devrimci bir biçimde değil, reformist ve küçük burjuvaca) karşı tarafta (yani Türkiye'ye yönelik devrimcilerde) reformizmle özdeş görülme nasıl yol açtığını bir örnekle samutlayalım.

ATİF'in yayın organı olan *Mücadele*'nin 100. sayısında "Eşşikleşme süreci!.." başlıklı bir yazı yer alıyor. Gerçekte hiç bir bilimsel temele dayanmayan, problemin üzerine gitmeyip, işin içinden alayla sıyrılmaya kalkan kötü bir yazı. Ama sözünü ettiğimiz tüm yanılsamaları ilginç bir şekilde ele veren bir yazı. Yerimiz olsaydı hepsini aktarmak isterdik. Olmadığından konumuzla ilgili ilginç bir bölümü aktaralım.

" 'Eski', 'kötü', 'devrimcilere uymayan' alışkanlıklar atılıp yerine konacakları araştırmaya başlayınca, arananlar hemen bulundu. Elimizin altında, Avrupa'lı devrimcilerin alışkanlıkları vardı. Avrupa bizden her alanda ileriye.

Onların alışkanlıkları, devrimcilikleri bizden ileriye. O zaman onlar gibi yaşamalıydık.(!) 'Demokrat Türkiye'de zaten 'yeşil'lerin bol bol propagandası yapılıyordu. Onlar alternatif, diğer partilerin korkulu düşü değil miydi? Biz de onlar gibi olursak, Türkiye'de alternatif bir siyaset, diğer partilerin korkulu düşü (!) olabilirdik. Bu düşünceyle, hemen bazı çevreler Avrupai devrimci oldular. Onları taklit etmeye başladılar. İktidar hedefi kayboldu. Devrimci değerler teker teker atıldı.

Artık Sosyal demokratların ve yeşil'lerin kuyruğunda dolaşılmaya başlandı. (...) Avrupadaki Türkiyelileri örgütleyip, burda bir güç olma sevdasına kapıldılar. (...)" (s.7)

Bu tipik bir örnektir. "Avrupadaki Türkiyelileri örgütlemek", "Avrupai devrimci" olmak, bu arkadaşların gözünde devrimci radikalizmden uzaklaşmakla özdeştir.

Elbette bu biçimiyle "Avrupai devrimci" (Avrupai reformist demek gerekir) olmanın alternatifi, Türkiye'ye veya Kürdistan'a yönelik devrimci olmak demek değildir. Bu iki ucu boklu değneğin iki ucundan birini seçmek durumunda değiliz. İkiisi birbirine ne kadar zıt görünse de aynı madalyonun iki yüzüdürler

Problem, Avrupa'ya ya da Türkiye'ye yönelik devrimci olmak değil, gerçekten devrimci ve enternasyonalist olmaktır. Madalyonun iki tarafı da Almanya proleteryasını bölmektedir. Türkiye'ye yönelik olanlar, Almanya daki göçmen işçileri milliyetler temelinde örgütleyerek Alman işçi sınıfını bölüyorlar. Almanya'ya yönelik olanlar da, Almanya daki yabancı işçileri ve devrimcileri reformizme, kültüre yönelterek gene bölüyorlar.

Bu durumda, yabancı düşmanlığıyla, daha doğrusu işçi sınıfının bölünmüşlüğüyle mücadele etmek için, sadece işçi sınıfını bundcu temelde örgütleyenlerle değil, göçmen işçileri reformizmin kuyruğuna takanlarla da mücadele etmek gerekmektedir. Hatta denebilir ki, bu, bugün gelişen büyük tehlikeyi oluşturmaktadır.

Göçmen aydınının bu reformizme yönelmesi, kültürel faaliyete yönelme, siyasi iktidar mücadelesini ve hatta giderek siyaseti hor görmeyle at başı gitmektedir. Kültürel çalışma, özünde reformist, var olan sistem içindeki bir çalışmadır. Sebeplere değil, sonuçlara yönelir. Kendine devrimci ya da Marksist diyen bir kimsenin, kültürel faaliyetler yapması, ancak, bu faaliyet , yığınların en geri bölümlerini, bu faaliyet aracılığıyla siyasi iktidar mücadelesine sokma amacına tabii olarak yapılabilir. O zaman kültürel çalışma, tıpkı bir sendikal ya da parlamenter çalışma gibi, devrimci mücadeleye hizmet eden bir araç olur. Kendi başına amaç olmaz.

Burjuvazi bu konuda son derece bilinçlidir. Belediyelerin ve devletin kimi fonlarını kültürel çalışmaları desteklemeye ayırarak, bu tür faaliyet yapan kuruluşlara ve derneklere yardımlarda bulunarak hem sistemine esneklik kazandırmakta hemde burada isdihdam ettiği yerli ve göçmen aydınları pratik ve teorik olarak kendi zafer arabasına bağlamaktadır.

Böylece kültüre yönelme denen olay, gerçekte aydınların evlenceler ya da kurslar vs. düzenleyerek yaptıkları işin rasyonelleştirilmesi, mazur gösterilmesi, sanki ilerici, devrimci bir faaliyetmiş gibi tanıtılmaktadır .

Hayır! Kahrolsun kültürel çalışmaya yönelenler! Bunu başlıca amaç haline getirenler. İstedığınız kadar kurslar düzenleyin, istediğiniz kadar yerli ve yabancıların dostluğuna yönelik toplantılar düzenleyin. Bölünmeyi ortadan kaldıramazsınız. Aksine sahte hayaller yayarak, enerjileri ve iyi niyetleri sorumsuzca harcayarak moral bozukluğu yaratırsınız. Bölünmeyi ve düşmanlığı arttırırsınız. Almanya'daki bir yabancı işçi bir Alman işçisinin sahip olduğu tüm siyasi ve sosyal haklara sahip olmazsa; iş saatleri içinde, ücretinden hiç bir kesinti olmadan dil kursları olmazsa, resmi veya gayri resmi dairelerde kendi dilinde tercümanlar, büroşürler vs. olmazsa.

Burada hiç bir gelecek garantisi görmeyen işçi, geçmişin yanılsamalarına daha bir kuvvetle sarılacak, evinde videonun başına kapanacak, gettolaşacak, dil öğrenmeyecek, Almanlara düşmanlığı artacak, aynı şekilde, burjuvazi karşısında haklarını iyi savunamadığı için, Alman işçisinin düşmanlığına yol açacak;

Gelecek garantisi olmadığından geleceğini garantiye alabilmek için, daha çok akort yapacak, daha çok mesai ve aşırı çalışma yapacak. Alman işçisinin ve işsizinin düşmanlığını katmerleştirecek. Daha çok çalıştığı için daha çok yıpranacak, daha çok iş kazasına uğrayacaktır.

Demek ki, bölünmeye ve yabancı düşmanlığına son vermek için, öncelikle, hiç bir ön.koşul olmaksızın, Almanya daki tüm göçmenlerin Alman yurttaşının sahip olduğu tüm haklara otomatik olarak sahip olması gerekmektedir.

Unutmayalım bütün bunlar kapitalizm çerçevesinde gerçekleşebilir. örneğin İsveç gibi ülkelerde büyük ölçüde, çoğu vardır. Bütün bu haklar için mücadele, özünde reformist bir mücadeledir. Ama bu haklar elde edildiğinde, işçi sınıfının bölünmüşlüğüne son verme yolunda devasa bir adım atılmış olunur. Bu Almanya'daki devrim mücadelesini kolaylaştırır.

Bu haklar elde edildiğinde insanlar daha mutlu olmayacaklardır. Kapitalizmin anarşik yapısından kaynaklanan işsizlik ve pahalılık var olmaya devam edecektir.

Savaş tehlikesi, faşizm tehlikesi, baskı, insanlararası tüm ilişkilerin maddi çıkarılara dayanması, yabancılaşma, boş zamanların ticarileşmesi, geri ülkelerin geriliği ve sömürüsü ...herşey, herşey devam edecektir. Ama bu haklar yerli ve yabancı işçilerin, sosyalist devrim gereğini daha kolay kavramalarını sağlayacak ve onlara bunu yapma yolunda daha büyük bir güç verecektir.

Ama biliyoruz ki, reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleridir. Reformlar için mücadele ise işçi sınıfını güçsüzleştirir. Ona sahte hayaller yayar. Bunun için diyoruz ki, işçiler sadece eşit haklar temeline yönelik bir mücadeleyle hedeflerini sınırlarlarsa, çok büyük bir yanlış yapmış olmakla kalmazlar, ama aynı zamanda bu eşit haklara ulaşamazlar da.

Alman proleteryası Hitler faşizmini yaşadı. Savaşın sonra 1974'lere kadar süren yüksek konjoktür onun devrimci geleneklerini tümüyle unutmalarına ve reformizmin boyunduruğuna girmesine yol açtı. Ancak, yükselen krizle birlikte ki, 35 saatlik iş haftası gibi mücadelelerle yeni yeni kıvılcıklara başlıyor.

Alman işçileri kültürlüdür, örgütlenmenin harikalarını yaratmayı iyi bilirler. Onlarda eksik olan şey, devrimci bir heyecan, devrimci bir gelenek, sorunları global olarak ele alma yeteneğidir.

Burada yabancı işçilere tarihsel bir görev düşüyor. Özellikle, Alman işçisinin ihtiyacı olduğu şeylerin hepsi kendisinde bulunan, yüksek bir politizasyon ve mücadele gücü gösteren Kürt ve Türk işçilere düşüyor bu görev. Alman işçisini devrimci bir mücadeleye girmek yolunda eğitmek.

Bu nasıl olabilir? İlk adımı Kürt ve Türk işçilerin atması gerekiyor. Kürt ve Türk işçiler ellerini uzattıkları an ellerinin boş kalmadıklarını göreceklerdir. Çünkü işçilerin birleşmesine yol açan nesnel eğilimler belirleyicidir.

Peki bu ilk adım ne yönde ve nasıl atılmalıdır? Alman işçileri bir 35 saatlik iş haftası mücadelesine başladı. Bu da özünde reformist bir taleptir. İşçilere bir kendine güven duygusu, bir mücadele geleneği vererek, boş zamanları arttırıp işçilerin kültive olmasına yol açarak, işsizliği azaltarak önemli kazanımlara yol açmakla birlikte, işçiler arasında sahte hayaller de yayacaktır.

Bütün bunları unutmadan ve bütün bunların üzerine basarak bu 35 saatlik iş haftası mücadelesinde bayrağı ele alıp öne çıkmak gerekiyor.

Peki, nasıl alabiliriz bu bayrağı ele? Tekrarlamaktan bıkmayalım. Reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleri olabilir. 35 saatlik iş haftası için mücadeleyle 35 saatlik iş haftasını elde etmek çok güçtür. Burjuvazi bunu ancak, egemenliğinin tehlikeye girdiğini gördüğü an verebilir.

O halde, bir yandan 35 saatlik iş haftası için mücadeleyi desteklerken, diğer yandan da 20 saatlik iş haftası sloganını öne çıkarmalıyız. Ya da, toplumdaki tüm işlerin çalışabilir nüfus arasında, ücretlerde hiç bir düşme olmadan bölüşülmesi sloganını öne çıkarmalıyız. Kapatılan iş yerlerinin işçiler tarafından çalıştırılmasını savurmalıyız. Düzenli ordunun ve polislin kaldırılıp, bütün yurttaşların silahlandırılmasını, milis sistemini savurmalıyız.

Bunları savunduğumuz an, binlercemiz harekete geçip, her fabrikada, her mahallede guruplar kurarak bu uğurda mücadeleye girdiğimizde, her duvara bu talepleri yazdığımızda, hem Alman işçisinin ekmek ve su kadar ihtiyacı olan bir perspektifi, bir geleneği, ona vermiş olacağız.

İşte o zaman Alman finans kapitali zıngır zıngır titremeye başlayacaktır. Önce bizleri şiddetle yıldırmaya çalışacaktır. Ama yıldıramayacaktır. Bizler ki iş yerlerimizde her an ölümle burun buruna yaşayan ya da bin bir zehirle taksitle ölenleriz. Bizi korkutamazlar. Biz ölüm ve cefayla arkadaş olmuşuz zaten. Tehlikesiz ne var zaten? Yemek yemek bile tehlikelidir. Her yıl dünya da 250 000 kişi, yemek yerken nefes borusuna bir şey kaçtığı için boğulup ölüyor.

Burjuvazi, şiddetle bizi korkutamadığını görünce, bizi tavizlerle uslandırmaya çalışacaktır. 35 saatlik iş haftasını, tüm alanlarda eşit hakları hanen önümüze atacaktır.

Ama bununla da bizleri satın alamayacaktır. Bu mücadele içinde uyanan, gücünün bilincine varan

bizler: Mademki üreten biziz, kendi kaderimizde biz karar vereceğiz deyip iktidar savaşına gireceğiz.

Dar kafalı aydınlara bütün bunlar bir hayal gibi görünecektir. Onlar ki işçi sınıfının gücünü hiç bir zaman anlayamazlar.

Onlar sadece savaşa karşı, roketlere karşı, çevre kirlemesine karşı, yabancı düşmanlığına karşı mücadelecekler yapmayı bilirler.

Onlar, mutlu bir insanlığın hayalini bile görememektedirler. İnsanı hayvandan, en kötü duvarcıyı petek yapan arıdan avıran, insanın yapacağını önceden kafasında hayal etmesi, canlandırmasıdır. Hayal bile göremeyenler, ne için savaşacaklar?

Bizler, işçiler ise, henüz hayal kurma yeteneğimizi yitirmedik. Kendi içimize kapanıyor, bira şişesinin ya da videonun başında günümüzü tüketiyorsak, bu bile, bu toplumun pisliklerinin her an burnumuzu sıızlatmasındandır. Güzel bir dünyanın hayalini unutmadığımız içindir ki, bu toplumun pisliklerini her an etimizde, kemiğimizde hissediyoruz.

Evet biz hayalciyiz!.. Gerçekleşebilecek şeylerin hayalini görüyoruz. Bizim hayalciliğimiz, kapitalizm çerçevesinde insanların mutlu olabileceğine inanan, onunla savaşmayan gerçekçilerin hayallerinden bin kat daha gerçektir. Evet, hayal görmeliyiz!

Lenin, 1900'lerin başında, dünyanın en büyük devrimini yapacak partinin temellerini atarken hayal görüyordu. O zamanlar Lenin şöyle yazıyordu:

" 'Rüya görmeliyiz ! ' Bu sözcükleri yazıyorum ve birdenbire bir korkudur beni alıyor. Kendimi 'birlik konferansı'nın bir oturumunda görüyorum ve karşımda Raboçeye Dyelo'nun editörleri ve yazarları oturuyorlar. Martinov yoldaş ayağa kalkıyaf, ve bana dönerek sertçe şöyle diyor: 'İzninizle şunu sorayım, özerk bir yazı kurulunun, daha önce parti komitesinin görüşünü almadan rüya görmeye hakkı var mıdır.?' Onun arkasından Kriçevski yoldaş dikiliyor (Plehanov yoldaşı çoktan beri derinleştirmiş olan Martinov yoldaşı, felsefi bakımdan dahada derinleştirerek) dahada sert bir tonla; "daha ileri gideceğim, diyor, size soruyorum: Bir Marksistin, Marks'a göre insanlığın kendisine her zaman çözebileceği görevler yüklediğini ve taktiğin partiyle birlikte büyüyen parti görevlerinin büyümesinin bir süreci olduğunu bile bile, rüya görmeye hakkı var mıdır?"

Bu korkunç soruları düşünmek bile beni titretiyor ve bir tek şeyi düşünüyorum: nereye saklanacağımı. Pisarev'in arkasmda siper alsam nasıl olur?

'Rüya ile gerçeklik konusunda Pisarev şöyle yazar: 'Ayrılık vardır, ayrılık vardır. Benim rüyam, olayların doğal akışır> nın ötesine geçebilir, ya da,

olayların doğal akışının hiç bir zaman gitmeyeceği bir doğrultuya sapabilir. Birinci halde, rüya dan hiç bir kötülük gelmez; çalışan insanın enerjisini destekler, güçlendirir bile. ...Böyle rüyalarda çalışma gücümüzü çarpıtacak ya da felce uğratacak hiç bir şey yoktur. Tam tersine, eğer insan böyle rüya görme yeteneğinden tamamen yoksun olsaidi, arasıra zihni ilerilere atlayarak ellerinin henüz biçim vermeye başladığı ürünün tam ve eksiksiz tablosunu gözünün önünde canlandırmasaydı,

O zaman insanı, sanat, bilim ve pratik çaba alanında büyük ve zahmetli işlere girişmeye ve tamamlamaya hangi itici gücün sürükleyeceğini düşünemem bile. ...Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla

kıyaslarsa ve eğer, genel olarak söylemek gerekirse, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki ayrılığın hiç bir zararı olmaz. Rüyalarla yaşam arasında bir bağ varsa, her şey yolundadır '.

"Ne yazıkki bizim hareketimiz içinde, bu türden rüya görme çok azdır. Ve bundan en çok sorumlu olan kimseler, akli başmda görüşleriyle, 'somuta'

'yakınlıklarıyla' öğünenler, legal eleştiriciliğin ve illegal 'kuyrukçuluğun' temsilcileridirler." (s. 208-209)

Yukardaki hayali gerçekleştirebilmek için nereden başlamak gerekiyor? İlk elde hangi örgüt ve mücadele biçimlerine başvurulabilir?

Önce bu hayali görmek gerekiyordu. Bunu yapmaya çalıştık. Henüz bir taslağın kaba çizgilerine sahip, netleşmiş değil. Önümüzdeki sayılarda bunu da yaparız. Ama bu taslak haliyle bile, benzer bir rüyayı gören herkes ilk planda çevresindekilerle bu yaklaşımları bir tartışmalıdır. Aynı görüşte olduklarıyla, tamamen aşağıdan gelme guruplar kurmalıdır. Bu guruplar ilk elde çevrelerindeki işçilerle toplantılar düzenleyerek, şimdiye kadar yapılanların yanlışlığı, sorunu nereden kavramak gerektiğini onlara anlatmalı, tartışmalıdır. İlk planda amaç, bu yaklaşımların, devrimciler ve işçiler arasında tartışılmasını sağlamaktır. Bu da özünde, bir ideolojik mücadele ve propaganda çalışması olmak zorundadır. Bu çalışmalarını, gerek broşürler, gerekse derginin diğer sayılarında çıkacak yazılarla elbette desteklemek gerekecektir.

Asgari bir güç, en az üç kişi bir araya gelince, sloganlarımızı daha geniş kitlelere duyurmak için, duvarlara yazma yazma, bildiriler dağıtmaya başlamalıyız.

Diğer yandan da, Türk ve Kürt işçileri DGB'nin sonbaharda yapacağı eylem kampanyasına aktif olarak katılmaya çağırılmalı, bu çalışmalarda, yürüyüşlerde yer almalıyız.

Hele bir bunları yapabilelim, tecrübelerimiz ve edineceğimiz yeni ilişkiler bizlere yeni zorunlulukları ve olanakları kendiliğinden gösterecektir.

Bütün bunları yaparken, bir yandan da, Almanya çapında güçlerimizi birleştirmek, tecrübelerimizi arttırmak için, *Ne Yapmalı* aracılığıyla ilişkiye geçmeliyiz.

Bir savaşa giriyoruz. Bir savaşın izleyeceği strateji, masa başında, kurmay karargahlarında belirlenebilir. Belirlenmesi de gerekir. Stratejimizi çizdik. Yabancı düşmanlığıyla mücadele etmek ve bölünmeye son vermek için, Kürt ve Türk işçilerin ve devrimcilerin, gerçekten devrimci şiarlarla ileri atılması. Bunun için kitlelerin acil ihtiyaçlarına cevap veren, ama gerçekte hiç biri kapitalizm çerçevesinde gerçekleşemeyecek olan, pratik içinde yığınlara sosyalist devrimin ne kadar gerekli ve mümkün olduğunu gösterebilecek olan sloganların tüm yürüyüşlerin, grevlerin, bildirilerin sloganları olması. Bunların tüm duvarları kaplaması.

Ama bütün bu stratejik hedeflere ulaşmak için kimse bizden hazır formüller beklemesin. Mücadelenin akışı içinde, hangi örgüt ve mücadele biçimlerinin ortaya çıkacağı, hangi taktik ittifak olanakları doğacağı önceden bilinemez. Savaş bir sanattır. Her an zıttına dönen olumluluk ve olumsuzlukları kavrayacak bir zeka pratik esneklik gerektirir. İşçiler ise pratik insanlardır.

(Bu yazı Celal Aydın imzasıyla Ne Yapmalı dergisinin Eylül 1985 tarihli birinci sayısında yayınlandı. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

Enternasyonalizm Nedir?

Temel Ateş

Bugün Almanya'da Kürt ve Türk'ler arasında etkili olan Kürt ve Türk sol hareketlerinin çoğu ya da tümü enternasyonalist olduklarını söylüyorlar.

Ne var ki hepsi de sorunu gerçekten kavrayabilmiş değiller. Enternasyonalizmi, sözde "Uluslararası dayanışma"ya indirgemişlerdir. Programatik ve örgütsel olarak enternasyonalizmi bütün mantık sonuçlarıyla unutmışlardır.

Şimdi bu iddialarımızı kanıtlayalım.

Biz devrimci Marksistler enternasyonalist olduğumuzu söyleriz. Bu, Enternasyonalizm ilkesi gökten tanrısal bir vahiyle inmemiştir. Marksizm enternasyonalizm ilkesini, üretim ilişkilerinden, toplumun nesnel gelişme yasalarından çıkarmıştır.

Marks-Engels, tarihsel maddeciliği ilk kez formüle ettikleri *Alman İdeolojisi*'nde bu temel hareket noktasını şöyle ifade ediyorlar.

"Bize göre komünizm, ne yaratılması gereken bir durum, ne de gerçeğin kendisine göre düzenlenmek zorundan olacağı bir ilişkidir. Biz, bugünkü durumu ortadan kaldıran gerçek harekete komünizm diyoruz. Bu hareketin koşulları, fiilen var olan öncüllerden doğarlar," (seçmeler, C. I.s42)

Bu ne demektir? Bu demektir ki, bizim, yani bilimsel sosyalistlerin programı ve ilkeleri, toplumun hareket yasalarından; toplumun nesnel durumunun çözümlenmesinden çıkar. Biz sosyalizmi "iyi" ya da "güzel" ya da "insancıl" bir şey, daha akli bir düzen olduğu için değil, toplumun hareket yasaları ve bugünkü gelişim düzeyi onu objektif olarak zorunlu kıldığı için istiyoruz.

Ama diğer yandan, bizzat gerçek toplum hareketi, sosyalizmi gerekli ve mümkün kıldığı içindir ki, bugünkü sistem, insanlara akıl dışı, insanlık dışı veya çirkin gelmektedir.

Peki nedir enternasyonalizm ilkesini, bu temel programatik ve örgütsel ilkeyi doğuran, bu ilkenin içinden çıktığı "gerçek hareket" ya da var olan öncüller?"

Yine Marks-Engels bunu *Alman İdeolojisi*'nde şöyle anlatıyorlardı:

"Bu 'yabancılaşma' -açıklamamızın filozoflarca anlaşılır kalması için- dogaldır ki diilcak iki pratik koşulla ortadan kaldırılabilir. Yabancılaşmanın 'katlanılmaz' bir güç, yani kendisine karşı devrim yapılan bir güç haline gelmesi için, onun insanlık yadını. tamamen 'mülkiyetten yoksun'. ve aynı zamanda gerçekten mevcut olan bir zenginlik ve kültür dünyası ile çelişki halinde bulunan bir vıfrın haline getirmesi gereklidir.

Öyle şeyler ki her ikisi de üretici güçlerin büyük ölçüde artmasının, yani üretici güçlerin gelişmesinin yüksek bir evresini varsayarlar. Öte yandan üretici güçlerin bu gelişmesi (daha şimdiden insanların güncel amprik yaşantısının, yerel hayat planı üzerinde değil de Dünya tarihi planı üzerinde cerevan etmesini içeren gelişmesi) katiyen vazgeçilmez, önce yerine gelmesi gereken pratik bir koşuldur, çünkü, bu koşul olmadan, kıtlık, genel bir hal alır ve gereksinmeyle birlikte zorunlu olan için mücadele yeniden baslar ve gene kaçınılmaz olarak gene aynı eski çirkefin içine düşülür. (...) Bu koşul olmadığı takdirde:

1) Komünizm ancak bir yerel görüngü (phenomene) olarak var olabilir.

2) Bizzat insan ilişkilerinin güçleri, evrensel, bu yüzden de katlanılmaz güçler olarak

gelişemezler, yerel batıl inançlardan doğan 'koşullar' olarak kalırlar; ve

3) *Değişimlerin her yayılması, yerel komünizmi ortadan kaldırır. Komünizm, amprik olarak ancak egemen halkların 'ani' ve aynı zamanda meydana gelen hareketi olarak mümkündür.*

Bu da gene üretici güçlerin evrensel gelişmesini ve komünizme sıkı sıkıya bağlı dünya çapında değişimleri varsayar." (Seçmeler C.I. s.4142)

"Ayrıca, sadece işçi olan işçiler yığını (...) Dünya pazarını var sayar; nasıl ki, bir işin geçici nitelikte olmayan kaybı, güvenli geçim kaynağı olarak kaybı, rekabetten doğan iş kaybı da dünya pazarını varsayarsa. Demek ki proleterva ancak evrensel tarih ölçüsünde mevcut olabilir. Nasıl ki proleteryanın işi olan koirünizm de, ancak, 'tarihsel evrensel' varlık olarak bulunabilir, kesinlikle başka türlü olmasa. (s.4243)

Bütün bu önermelerden ne sonuçlar çıkar? Bu sonuçları tek tek, ele alalım ve Kürt ve Türk marksist solunun teori ve pratiğiyle karşılaştıralım.

Birincisi: Sosyalizm, üretici güçlerin çok yüksek bir gelişmişlik düzeyini, bir dünya pazarını varsayar. Sosyalizm, kapitalizmden daha üst bir düzen olduğuna göre, sosyalizmde üretici güçlerin evrensel gelişmişliği kapitalizmden çok daha üstün bir düzeyde olmak zorundadır. Diğer bir deyişle sosyalist bir toplum ancak dünya ölçeğinde kurulabilir. (Şunu hemen not edelim ki, kapitalizmle sosyalizm arasında bir geçiş toplumu olan proletarya diktatörlüğünün bir veya birçok ülkede kurulması ve yaşaması başka bir olaydır, sosyalist toplumun kurulması ise başka bir olaydır. Bunun mantık sonucunu, çok daha açık, olarak, Marks-Engels, Birinci Enternasyonal'in Genel Tüzüğü'nde (ki, daha sonra Bolşevikler Üçüncü Enternasyonal'i kurarken, Birinci Enternasyonal'in bu önermelerini aynen Üçüncü Enternasyonal için de kabul etmişlerdir .) şöyle ifade ediyorlardı:

"Emeğin kurtuluşunun ne yerel nede ulusal bir sorun olmayıp, modern toplumu içeren bütün ülkeleri kucaklayan ve çözümünü en ileri ülkelerin pratik ve teorik işbirliğine dayanan toplumsal bir sorun olduğunu göz önünde bulundurarak, bu nedenle kurulmuş olan uluslararası işçi birliği (...)"

Marks-Engelsin burada dedikleri çok açıktır. "Emeğin Kurtuluşu" yani sosyalizm "ne yerel ne de ulusal bir sorun" değildir. Yani "Tek Ülkede Sosyalizm" kurulamaz. Tek ülkede sosyalizmin kurulabileceğini kabul etmek, bilimsel sosyalizmi tüm öncülleriyle ve mantık sonuçlarıyla redetmek demektir. Bu sosyalizmi "yaratılması gereken bir durum", "Gerçeğin kendisine göre düzenlenmek zorunda olacağı bir ilişki" olarak anlamak denektir. Diğer bir deyişle: idealizm demektir.

Bugün Almanya'daki Kürt ve Türk işçileri arasında etkili olan hemen bütün siyasetler "Tek ülkede Sosyalizm" in kurulabileceğini kabul etmektedirler.

Bu kabulleri ile de Komünizm idealini terkettiklerini itiraf etmektedirler. Sonuç olarak ta, etkiledikleri işçileri Marksist ve enternasyonalist olarak değil, Milliyetçi ve idealist olarak eğitmektedirler. İşçiler bu görüşlerle kopuşmadan , gerçekten devrimci ve enternasyonalist bir temel üzerinde birleşemezler.

Bu siyasetlerin zerrece teorik ve mantıki bir tutarlılıkları yoktur. Yoktur, çünkü, Marks-Engels, emeğin kurtuluşunun ne yerel nede ulusal bir sorun olmayacağı sonucuna bir dünya pazarının varlığı koşulundan, üretici güçlerin ve iş bölümünün evrensel gelişmesinden hareketle, nesnel durumun tespitine dayanan bir önermeden çıkarsamayla ulaşmışlardır. Ve Marksizm, her önermesi

birbiriyle iç tutarlılığa sahip bir sistemdir. Eğer bu siyasetler, bir parça iç tutarlılık nasyonuna sahipseler, emperyalizm çağında üretici güçlerin gelişmesinin yerel bir mahiyet kazandığı gibi bir olgunun varlığını kanıtlamak zorundadırlar. Marks-Engels'in hareket noktasıyla "tek ülkede sosyalizm'in olabilirliği fikri arasında bir iç tutarlılık sağlayabilmek için.

Ama bu olanaksız bir şeydir. Çünkü, emperyalizm çağında, üretici güçler ve uluslararası iş bölümü, Marks-Engels çağıyla kıyaslanamayacak ölçüde gelişmişlerdir.

İkinci dünya savaşı kadar, uluslararasılaşma, üretici birimler esas olarak ulusal kalırken dünya ticareti ve dünya sermaye hareketi alanında beliriyordu.

Bugün ise, bunun yanı sıra, bizzat sanayinin kendisi de uluslararasılaşmıştır.

O halde, geçen yüzyılda bile, emeğin kurtuluşu ne yerel ne de ulusal bir sorun olamıyordu ise, bugün hiç olamaz. Çünkü, nasıl kapitalizm, feodalizme göre, üretici güçlerin daha gelişmişlik düzeyini var sayarsa, aynı şekilde, kapitalizmden daha üstün bir üretim biçimi olan sosyalizm de üretici güçlerin kapitalizmdekenden daha üstün bir gelişme düzeyi varsayar.

Program ve örgüt anlayışı, birbirinden nispi bir bağımsızlığa sahip olmakla birlikte, son duruşmada derin bir iç tutarlılığada sahiptirler. Kürt ve Türk siyasetlerinin, "tek ülkede sosyalizm" olabileceğini kabul ederek, enternasyonalizmin programatik içeriğini reddedileri, aynen sınıf ve örgüt anlayışlarına da yansır.

Şimdi, sınıf ve örgüt anlayışları bakımından, enternasyonalizmin nasıl inkar edildiğini görelim.

Alman ideolojisi'nden yapılan yukardaki alıntıda, Marks-Engels Komünizm amacı gibi, bu amacı gerçekleştirecek tarihsel öznenin de ancak "*evrensel tarih ölçüsünde*" varolabileceğini söylüyorlardı.

Ne anlama gelmektedir bu önerme?

Bu önerme, proleteryanın dünya ölçeğinde tek bir sınıf olduğu anlamına gelir. Yani, günlük kullanımlarımızdakinin aksine, şu veya bu ülkenin proleteryası henüz proleterya ya da işçi sınıfı değildir. Dünya ölçeğinde varolabilen işçi sınıfının bir zümresidir.

Bu demektir ki, bir ülkenin proleteryasının kurtuluşu için çalışmak, bir ülke proletervasının çıkarlarını öne almak; parçayı bütüne üstün tutmak; zümre çıkarım sınıf çıkarımın önüne çıkarmak demektir.

Zümre çıkarım sınıf çıkarımın üstünde tutmanın kısa adı ise Marksist literatürde: Oportünizmdir . Enternasyonalizm ise, bir ülke proleteryasının çıkarlarını, dünya proleteryasının çıkarlarına bağlı olarak görmek demektir.

Paradoksal gibi görünebilir ama, her hangi bir ülke proleteryası, çıkarlarını dünya proleteryasının çıkarlarına bağlı olarak ele aldığı zaman kendi çıkarlarını savunabilir. Her hangi bir ülke proleteryasının çıkarlarını öne almak, gerçekte, o ülke proletervasının çıkarlarına aykırı davranmak demektir.

Bundan ne gibi sonuçlar çıkar? Tipik bir örnekle açıklamaya çalışalım. Bugün, Kürt ve Türk siyasetlerden hangisine sorarsam sorun, hepsi, devrimcinin görevini, kategorik olarak ülkesinde devrim yapmak olarak gördüğünü söyleyecektir.

İlk bakışta doğru gibi görünen bu yaklaşım gerçekte yanlıştır. *Katagorik olarak*, bir Marksist Leninistin görevi, ülkesinde devrim yapmak *değildir*; Dünya proleteryasının zaferine *azami katkıda* bulunmaktır. Bu azami katkı, çoğu durumla kendi ülkesindeki burjuvaziye devirmek biçimini

alabilir. Kategorik olarak öyle durumlar olabilir ki, dünya proleteryanın zaferi uğruna her hangi bir ülke proleteryanın zaferini ve kısmi kazanımların gözden çıkarmak gerekebilir.

Almanya'daki, Kürt ve Türk işçilerini etkileyen tüm Marksist sol, bu kavrayışa son derece uzaktır. Bu solun bütün yazınında ve bütün davranışında böyle bir önkabülün izine bile rastlarmaz.

Lenin, Bolşevik parti'sini ayaklarmaya çağırırken, Rusya' da sosyalizmi kurmak için çağırmıyordu; aksine, Alman bahriyelileri ayaklandı, onlara enternasyonalist yardım için biz de ayaklanmalıyız diye çağrı yapıyordu. Keza, Brest-Litovsk tartışmaları sırasında, eğer bizim yenilgimizin Alman işçilerinin ayaklanmasına yol açacağını bilseydik, elbette barıştan vaz geçerdik diyordu.

Tartışma, Rusya'daki devrimi koruma etrafında değil, dünya proleteryanın zaferine azami katkının o somut koşullarda nasıl yapılabileceği ekseninde dönüyordu.

Ama hangi, Kürt ve Türk sol hareket böyle bir enternasyonalizm nasyonuna sahiptir? Hiçbiri. Bu siyasetlerin hiç birinde, proleteryanın dünya ölçüsünde bir sınıf olduğu, buna bağlı olarak da bir ülke proleteryanın çıkarlarının dünya proleteryanın çıkarlarına tabii olması gerektiği kavrayışı yoktur.

Eğer olsaydı buna bağlı olarak, dünya proleteryanı bir tek sınıf olduğuna göre, proleteryanın dünya ölçüsünde bir partisi olması gerektiği; buna bağlı olarak da, tek tek ülkelerin proleteryanın çıkarlarını, dünya proleteryanın genel çıkarlarına bağlı kılacak dünya ölçeğinde merkezi bir organ olması gerektiği sonucuna varmaları gerekirdi.

Bir parçacık iç tutarlılık arayan her hareket, bir dünya partisine girmek ya da eğer yok ise, kendi görüşleri temelinde bir dünya partisi örgütlemek gibi bir görevi önüne koymak zorundadır. Bütün bu siyasetler, hepsi, enternasyonalist ve Marksist olduklarını söylerler, ama bu güne kadar hiç birisinin, bir dünya Kurtuluş'u, bir dünya DevYol'u, bir dünya Rızgari'si vs. kurmak gibi bir amacı önlerine koydukları görülmemiştir.

Bu da bir raslantı değildir. Tıpkı, "tek ülkede sosyalizm" teorisini ortaya atan Stalin' in III. enternasyonalist lağvetmesi gibi.

Bu siyasetlerin hepsi, enternasyonalizmi "uluslararası dayanışma" olarak tanımlamaktadırlar. Hayır, enternasyonalizm "uluslararası dayanışma" olarak anlaşılabilir, buna indirgenemez, bundan daha öte bir şeydir.

Dayanışma, adı üstünde, bir ittifak ilişkisini ifade eder. Güçlerin basit bir toplamını ifade eder. Enternasyonalizm ise, dayanışma, yani ortak çıkarlar için hareketten öte, genelin çıkarı için parçanın çıkarından vazgeçmek, bu cebirsel bir toplam demektir. Dayanışma basit bir toplamaya benzer: $1 + 1 = 2$ dir. Cebirsel toplam ise; $-2 \times -2 = +4$ demektir. Marks-Engels-Lenin de enternasyonalizm problemini böyle anlamışlardır.

Marks-Engels, Manifesto'da şöyle yazıyorlardı:

"Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden yalnızca şunlarla ayrılırlar:

- 1) Farklı ülke proleterlerinin ulusal savaşlarında, her türlü milliyetten bağımsız olarak, tüm proleteryanın ortak çıkarlarına işaret eder ve bunları öne sürerler,*
- 2) İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında her zaman ve her yerde, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler."*

Lenin'de aynı şekilde enternasyonalizmi şöyle tanımlıyordu:

"Proleteryan enternasyonalizmi şunları gerektirir:

1) *Bir ülkedeki proleterya mücadelesinin çıkarlarının, bu mücadelenin dünya ölçeğindeki çıkarlarına tabii kılınması;*

2) *Burjuvaziyi yermekte olan ulusların, uluslararası sermayenin devrilmesi amacıyla ulusal planda en büyük fedakarlıkları kabul etmeye elverişli ve hazır olması."*

Bunlar Marksizmin unutulmuş ya da unutturulmuş önermeleri.

Bunlar, zikredildiğinde bile içeriği boşaltılan, mantık sonuçlarına götürülmekten korkulan önermeler.

"*Ağacı tohumundan tanımıyorsan, meyvasından tanı*" diye bir söz vardır. Enternasyonalizmin gerek programatik düzeyde, gerek bu programı gerçekleştirebilecek özne düzeyinde reddedilmesi ya da içinin boşaltılması, en acı meyvelerini örgütlenme düzeyinde verir.

Nasıl mı?

Görelim: Proleteryanın kendisi dünya ölçeğinde bir sınıfı olduğuna ve programını da ancak dünya ölçeğinde gerçekleştirebileceğine göre, uluslararası görevler uluslararası bir örgüt gerektirir. Yani, proleteryanın partisi, yani komünist partisi ancak enternasyonal bir örgüt olarak varolabilir. Tek tek ülkelerin partileri, tıpkı tek tek ülkeler proleteryasının bölükleri olması gibi, dünya partisinin şubeleri (seksiyonları) olabilir.

Bu ne demektir? Bir örnekle anlatmaya çalışalım.

Her hangi bir ülkedeki partinin çeşitli şehirler ve fabrikalarda çeşitli şubeleri bulunur. Bir yerden bir diğer yere giden üye, gittiği yerdeki şubede çalışmaya başlar. Diyelimki, İstanbul'dan Ankara'ya giden bir üye, Ankadadaki örgütte yer alır ve oraya bağlı olarak örgütlenmeye çalışır. Diğer bir deyişle, İstanbul'dan Ankara'ya giden, İstanbul'a bağlı olarak Ankara'da örgütlenmez. Bugün Almanya'daki Kürt ve Türk işçiler arasında örgütlü olan hiç bir Kürt ve Türk siyaseti Türkiye veya Kürdistan' daki örgütlerinde böyle bir davranışa rñüsade etmez.

Ama bütün bu siyasetler, yurt dışına çıkınca, tam da Türkiye ve Kürdistan'da rñüsade etmeyeceklerini burada yapıyorlar. Almanya veya Avrupanın diğer örgütlerindeki işçileri Türkiye'deki örgütlere bağlı olarak örgütlüyor lar. İşte tam bu noktada, enternasyonalizm nasyonundan yoksunluğun acı mevvaları ortaya çıkıyor. İşçileri milliyetlere göre bölüyorlar.

Bir yerden bir yere giden işçi gittiği yerin organında yer almak zorundaysa, aynı şekilde, çeşitli ülkelerin proleterya partileri de dünya partisinin şubeleri olmak zorundadır. Aynı şekilde bir yerden bir diğer yere giden üyede gittiği yerin organına katılmak zorundadır.

Üçüncü Enternasyonalin Tüzüğü de bu ilkeye uygun olarak bövleydi. Örneğin Türkiye'den Almanya'ya gelen bir işçi, Üçüncü Enternasyonal'in Almanva seksiyonuna katılmak durumundaydı.

Bütün, Avrupa'da sürgün yaşayan ya da daha önce burada örgütlenen sol siyasetlerin hiç birisi Kürt ve Türk işçilere ve kendilerine şunu söylemiyorlar: Arkadaşlar, işçilerin milliyetlere göre örgütlenmesi, işçileri böler, buna bundizm denir.

Nasıl Alman işçi kardeşinle aynı fabrikada çalışıyor, aynı kapitalist tarafından sömürülüyor, aynı sendikada burjuvazinin saldırılarına karşı bir korunma aracı bulmaya çalışıyorsan, aynı şekilde Almanya'da Alman işçilerinin devrimci partisinde onlarla birlikte örgütlemelisin. Ancak böyle davranarak, Alman proletervasının birliğini sağlayabilir, Alman burjuvazisine karşı proleteryanın gücünü arttırabilir, Türkiye ve Kürdistan'da'ki devrimci savaşa daha çok katkıda bulunabilirsin.

Bunu sadece şimdiye kadar DHB' nin bir kanadı yapabildi. Almanya'da devrimci parti olarak gördükleri KPD' ve girdiler.

Bu enternasyonalizme doğru atılmış küçümsenemeyecek çok önemli bir adımdır. Ama avnı şekilde şu da gerçektir ki, KPD en Stalinci parti görünümünde olmasına rağmen, Stalinizmden hızla kopuşmaktadır.

Evet, Kürt ve Türk sol hareketler hiç bir zaman bunu demedi ve demiyorlar. Bunu yapmayarak da, zaten Almanya proleteryasını yerli ve yabancı olarak bölen burjuvazinin ekmeğine soldan yağ sürüp bu bölürmüşlüğü Marksizm ve devrimcilik adına derinleştiriyorlar.

Bu siyasetlerin kimilerinin şöyle bir itirazda bulunabilecekleri düşünülebilir: "Evet, doğru ama, Biz Almanya' da hiç bir örgüt ya da hareketi proleter devrimcisi olarak görmüyoruz'. Onun için böyle örgütleniyoruz."

Bu itiraz da, enternasyonalizmden kopmuşluğun ifadesi olmaktan başka bir anlama gelmez.

Çünkü, eğer Almanya'da böyle bir parti yoksa, görevin, Almanya'daki taraftarlarıyla (ki bunlar başlangıçta sırf Kürt veya Türk işçiler olabilir. Bu önemli değildir.) Almanya proleteryasını birleştirecek, Almanya partisi kurmak zorundasındır. Eğer böyle davranmıyorsan ve bunu bir görev olarak önüne koymuyorsan, işçileri milliyetler temelinde örgütleyerek bölüyorsun denektir.

Rus devrim Tarih'inde Bund'çular, Yahudi işçilerin bir azınlık olarak ayrı olarak örgütlenmesini savunuyorlardı. Bunun işçi sınıfı mücadelesine nasıl zarar verdiği hem teorik hemde pratik olarak kanıtlanmıştır.

Ve Almanya'da faaliyet gösteren Marksist Kürt ve Türk solunun hepsi de sözde ilke olarak bundçuluğa karşıdırlar, Bund'culuğu mahkum ederler. Ama, Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde kendilerinin yaptıkları Bundizmden başka nedir ki?

Bunun içindir ki bizler, Almanya proleteryasının birliği için mücadele ederken, Almanya'daki Kürt ve Türk işçileri arasında örgütlenen ve onları etkileyen Kürt ve Türk sol hareketleriyle ideolojik mücadeleyi, onların milliyetçi yüzlerini göstermeyi önümüze baş görev olarak koyuyoruz.

Bu milliyetçi Bundcu örgütlenmenin verdiği zarar işçiler arasında kavranmadan, yerli ve yabancı işçilerin birliği bir hayal olmaktan öteye gitmez.

İşin Alman işçileri cephesine gelince. Aynı milliyetçilik, aynı dar görüşlülük orada da çok güçlüdür. Onunla da savaşıyoruz. Ama onlar Türkçe bilmedikleri için bunu Almanca yayınlarımızda yapıyoruz.

Biz iki cephede birden, hem yerli ham de yabancı işçiler arasındaki reformist ve milliyetçi görüşlerle savaşıyoruz. İki ayrı dilden aynı enternasyonalist fikirleri savunuyoruz

Bu yazıda, enternasyonalizm sorununu genel ilkeler düzeyinde ele alıp açıklamaya çalıştık. Bundan sonraki sayılarımızda, sırasıyla tek tek bu sol hareketlerin yazdıkları ve yaptıklarını ele alarak onların milliyetçiliklerini teşhir etmeye, bununla mücadele etmeye devam edeceğiz.

Brada bütün bu siyasetlere seslenerek, eğer eleştirilerimizi yanlış görüyorlarsa, bugünkü pozisyonlarını savunmaya çağırıyoruz. İsterlerse bu savunularını sayfalarımızda da yayınlarız. Hodri meydan. Ama muhtemelen yapacakları sadece susmak olacaktır. Bu can alıcı sorunu geçiştirmeye çalışacaklardır. Yanılmış olmayı çok isteriz.

Bu yazıya, bilimsel sosyalizmin kurucularının şu tespitiyle son verelim:

PROLETERLERİN VATANI YOKTUR!..

(Bu yazı Temel Ateş imzasıyla Ne Yapmalı dergisinin Eylül 1985 tarihli birinci sayısında yayınlandı. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA ALMANYA'DA İŞÇİ HAREKETİNİN VE DEVRİMCİ HAREKETİN TARİHİ

Geçmişini bilmeden bugünü anlamak olası değildir. Bu nedenle, yaşanan gerçekliğin tek bilimsel ve tutarlı açıklamasını veren bilimsel sosyalizmin bir diğer adı da tarihsel maddeciliktir.

Kürt ve Türk göçmen işçiler Almanya'da yaşıyorlar ve Almanya'da savaşmak zorundalar. Aynı fabrikada, aynı kapitalistlerce Alman ve diğer göçmen işçilerle birlikte sömürülüyorlar. Alman işçi kardeşlerimizi tanımanın en iyi yolu, birlikte mücadele olduğu kadar, onların tarihini bilmekten geçer. O zaman, yabancı işçilere bugün anlaşılmaz gibi görünen birçok niteliklerin nereden kaynaklandığı daha iyi anlaşılabilir.

Gazetemizin hemen her sayısında, bu konuda yazının yer almasına çalışacağız. Bu sayıda, bir Alman yoldaşın, gazetemiz için yazdığı bir yazıyla başlıyoruz.

NE YAPMALI

Alman işçilerinin hiç mi sınıf bilinci yoktur? Bu soruyu, muhakkakki, birçok Kürt ve Türk arkadaş kendi kendine soruyor. Almanlar çok sıkı çalışırlar ve hemen hemen hiç grev yapmazlar. Patronlara küfrederek ama onlara karşı çok az şey yaparlar.

Her kes kendi çıkarını düşünür ve arkadaşlarını ise çok az düşünürler ya da hiç düşünmezler. Çok seyrek olarak birlikte mücadele ederler. Yabancı kardeşlerine karşı, tümüyle eşitsiz ve onlarla ilişkiye tenezzül etmeyen davranışlarda bulunurlar.

Politika yerine kadınlardan, futboldan ve Bild gazetesinden konuşurlar; Sendikalar ise, sadece işçilerden alacakları aidatlarla ilgilenirler ve işçiler için pek az şey yaparlar.

Bu tablo biraz abartmayı içerebilir ama çok da yanlış değildir. Alman işçilerinin neden bu halde bulduklarını anlamak için, onların tarihini tanımak gerekir.

FAŞİST TERÖR

1933'de faşizm iktidara geldiğinde, Alman işçi hareketi, Sovyetler birliğinden sonra dünyanın en güçlü işçi hareketiydi. Fakat üçe bölünmüştü. Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) bir milyondan fazla üyeye sahipti ve 1932 seçimlerinde oyların %20, 7'sini almıştı.

Alman Komünist Partisi (KPD) Altı milyon seçmene sahipti ve oyların %17'sini alıyordu.

Bunların yanısıra, üyeleri bir kaç binlerle sayılabilen ve sadece propoganda çalışması yapabilen küçük devrimci guruplar vardı. Ve bunların içinde, sadece sol komünist muhalefet (Troçkistler) doğru bir programa sahipti.

Ve onlar, KPD, SPD ve sendikalara birbirleriyle mücadeleyi bırakmaları ve işçilerin birleşik cephesini faşizme karşı kurmaları için çağrı yapıyorlardı. Çünkü faşizme sadece öyle vurulabilirdi.

Fakat, KPD, sosyal demokratları "Sosyal Faşist" olarak nitelendiriyor ve onlara karşı mücadele ediyordu. Buna karşılıklı sosyal demokratlar, komünistleri, "özgürlük düşmanı" olarak nitelendiriyorlardı.

Faşistler İktidara geldiklerinde, KPD ve SPD'nin üyesi olan binlerce işçi, yöneticilerinin kendilerini greve ve ayaklamaya çağrılarını bekliyorlardı. Fakat onlar sustular ve bunun sonucunda savaşı ve moral bozucu bir yenilgi gerçekleşti.

Faşistler ilk günden itibaren işçi örgütlerine vurmaya başladılar. önce KPD, ondan sonra SPD ve nihayet sendikalar bu darbelerden sırayla nasiplerini aldılar.

Bütün yöneticiler ve militanlar takibata uğradılar. Binlercesi yurt dışına kaçtı. Yüz binlercesi toplama kamplarına atıldı ve öldürüldü. Gizli çalıştığından şüphe edilen kişilere konuşurmak için işkenceler yapıldı. Ama daima yeniden küçük illegal guruplar zuhur etti. Ama ne varki, sonunda sadece kitlelerden izole olmuş küçük direnişler kaldı.

1945'de Faşizm yenilgiye uğradığında, çoğunu en iyilerinin oluşturduğu kadroların çoğu öldürülmüştü. Toplama kamplarından sağ çıkabilenler ise yaşlanmıştı ve sağlık olarak tükenmişlerdi. Fakat, yine de bu eski savaşçıların çoğu savaş sonrasında politik mücadeleye atıldılar. Ne varki, SPD ve sendikaların içinde bir kenara itildiler. Ki bunları itenler faşizm döneminde, faşistlerle uzlaşmışlar ya da onlara karşı mücadele etmemişlerdi.

Küçük devrimci guruplar ise, uzun baskı yıllarında tükenmişlerdi ve sağ kalanlardan pek az kişi yeniden politik çalışmaya başlayabilecek bir güçte idi.

Faşizm işçi sınıfının devrimiyle yıkılmadı, bilakis yabancı askeri güçler tarafından yıkıldı. Almanya işgal edildi ve generaller askeri valiler olarak onu yönetiyorlardı. Bazı istisnai durumlarda, bir örnek olarak, işçiler fabrikalara el koydular. Keza şehir yönetimlerini ele alan bir çok halk komiteleri ve anti faşist komisyonlar oluştu.

Fakat bunlar askeri yönetim tarafından yasaklandılar ve dağıtıldılar. Onların yerine işgalci güçlerin güvendiği kişiler getirildiler. Kendiliğinden sendikalar kuruldu; komünistler ve sosyal demokratlar kendi yeni partilerini kurdular ve hatta ortak bir sosyalist parti için girişimlerde bulundular.

Bu gelişmeler karşısında askeri yöneticiler seri ve osert tedbirler aldılar; her türlü toplantıyı yasakladılar ve onları savaş hali hükümlerine göre cezalandırdılar. Fabrikalarda, işçiler faşistleri avladıklarında, ki bunlar çokluk yönetici personeldi, askeri makamlar tarafından, huzuru bozdukları gerekçesiyle yargılandılar.

Faşizmin zulmünden kaçan göçmenlerin pek azının tekrar Almanya'ya girmesine mücadele edildi. Hatta çoğu yurt dışında bulunan bu kişilerle ve devrimci örgütlerle mektuplaşmak bile engelleniyordu. Zamanla, sendikalar ve partiler önce mahalli sonrada bölgesel düzeyde faaliyet göstermek şartıyla serbest bırakıldılar. Gençlik örgütleri daha uzun bir süre yasaklandı. Askeri yöneticilerin işine gelen politikacılar teşvik edildiler ve diğerleri engellendiler.

Gazeteler ve radyo sıkı bir sansürden geçiyordu. Belirleyici olan Amerikan askeri yönetimiydi. Bunun yanısıra İngiliz ve Fransız işgal bölgeleri de vardı.

Amerikan askeri yönetimini oluşturan generaller, Amerikan sermayesiyle sıkı ilişkileri olan kişilerdi. Onların açık hedefi, bütün direnmelere rağmen, Almanya'da kapitalizmin yeniden kurulmasıydı.

Faşizm yıkılıp terörü ortadan kalkmasına rağmen, Almanlar ve özellikle işçiler hala özgür değillerdi. Bu şartlar altında radikalleşme, işçiler belli bir hedef için örgütlendiklerinde ve mücadeleye girdiklerinde mümkün olabilirdi. Fakat bu işgalci güçler tarafından engelleniyordu.

Ama aynı zamanda, işçi sınıfı üzerinde büyük etkisi olan partiler de böyle bir radikalleşmeyi istemiyorlardı.

Sosyal Demokratlar, işgalci güçlere karşı, sosyalist bir politika yapma ve hatta onu formüle etme cesaretini bile göstermiyorlardı.

Komünistler ise bunu zaten hiç istemiyorlardı. Sovyetler birliği'nin hedefi ise, Avrupa sosyalist devrimi değil; İngiltere ve Amerika ile bir güç dengesi oluşturmaktı. Bu nedenle komünistler, burjuva demokrasisi ve işçi sınıfı için bazı sosyal haklar için mücadele ediyorlardı; Sosyalist devrim için

değil.

Kurtulabilen pek az devrimci ise, bu politikalara karşı mücadele edebilecek bir güce sahip değildi. Bunlar mahalli olarak, izole edilmiş bir şekilde yaşıyorlardı ve gazete gibi çeşitli araçlardan bile yoksundular. Bu nedenle yalnızca çok sınırlı bir etkinlikleri oluyordu.

Tüm bunlara rağmen işçi sınıfı mücadelesinde kendiliğinden bir radikalleşme vardı.

İŞÇİLERİN DİRENİŞİ

Yeni sendika yöneticileri greve karşıydılar. Bir konferansta, sadece kendilerinin rıza göstermeleri halinde grev yapılabileceği yolunda bir karar aldılar. Fakat onlar, o zaman, her şeyi kontrol edebilecek bir güçte değillerdi. Açlık ve temel ihtiyaç maddelerinin eşitsiz dağıtımı işçileri kızdırıyordu, İşçiler, bu nedenle, kendiliğinden eyleme geçtiler.

1947'nin başlarında bir grevler ve kitle yürüyüşleri dalgası oluştu. 6 Nisan'da maden işçileri genel greve başladılar; 9 Mayıs'da, Hamburg'da 120 000 işçi yürüdü.

İşgalci kuruluşlar işçileri savaş haliyle tehdit ediyorlardı. ABD askeri yönetimi:

" Askeri hükümetin politikasına karşı grev ve benzeri fesatlıklara mücadele edilemez" diyerek işçileri tehdit ediyordu ve suçluların ölüm cezasıyla yargılanabileceklerini söylüyordu".

Bu hareket örgütsüzdü ve açık hedeflerden yoksundu. Sendika yöneticileri de işçileri itidale davet ediyor ve bu politikasında başarıya ulaşıyordu. Amerikan askeri valisi Clay, onları övdüğüne göre, sendika yöneticileri bu politikalarında başarılıydılar.

Bir sonraki açlık kışında yeni protestolar baş gösterdi.

23 Ocak 1948'de Bayern işçileri genel greve gittiler. Greve bir milyondan fazla işçi katıldı. Bunu izleyen yaz aylarında bir para reformu yapıldı. Para tekrar değerine kavuştu. Kişi başına 60 D.M. verildi, eski para geçersiz ilan edildi ve buna karşılık sermayeler ve gayri menkuller değerlerini korudular. Böylece işçiler bu reformdan çok az yararlandılar.

Zaten reformdan önce bütün dükkanlar boşaltılmış durumdaydı. Dükkanlar sadece istifçilerin mallarıyla dolup taşıyordu. İşçi ücretleri düşük ve fiyatlar yüksek olduğu için, işçiler pek az şey alabiliyorlardı.

İşçiler bu durumu bir kaç aydır izliyorlar ve hoşnutsuzlukları da giderek büyüyordu. Bütün büyük şehirlerde çok büyük gösteriler oluyordu, örneğin Munich'de 100 000 kişi yürüdü. Durum öyle gerginleşti ki, askeri hükümet tarafından Stuttgart'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. 12 Kasım 1948'de sendikalar bu gelişmeleri protesto etmek amacıyla genel grev çağrısı yaptılar. Burjuva basını ve radyosu siyasi greve karşı tahrikler yapıyordu. Bütün bunlara rağmen 9.000.000 kişi genel greve katıldı ki, bu genel greve çağrılanların %80'nini oluşturuyordu.

D.D.R.İN Kİ SOSYALİZM DEĞİL

Bugünkü Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin bulunduğu topraklar, 1945'de Sovyet askeri birlikleri tarafından işgal edilen kısımdır. Stalin yönetimi altındaki kötü tecrübelerle rağmen bir çok işçi burada sosyalim kurulacağını umud ediyordu.

Fakat gelen sadece bir işgal gücüydü. Sovyet askeri gücü komutanı Mareşal Jukoy 1 numaralı bildirisinde, askeri yönetimin "sınırsız bir devlet gücünü" elinde bulundurduğunu açıklıyordu. Almanlarla olan ilişkiler "sıkı bir işgal rejimi" tarafından belirleniyordu. Hatta Sovyet askerlerinin bile halkla ilişki kurması yasaklanmıştı. Yeni kurulan sivil yönetimle ilişkiler bile dostluk değil katı

emirler temelinde kurulmuştu.

Bu çok katı bir rejimdi. Proleterya enternasyonalizmi ve enternasyonal dayanışmanın hiçbir belirtisi yoktu. Sovyetler Birliği'nin naziler tarafından verilen zararları telafi etmesi anlaşılabilirdi. Ama onlar bunu bir soygun aracı olarak kullandılar ve binden fazla endüstri işletmesini sökerek Sovyetlere göturdüler.

Tahminlere göre 1953'e kadar 66 milyar mark değerinde makina ve mal Sovyetlere aktı. Aynı şekilde yapılan üretimin büyük bir kısmı da Sovyetlere aktı.

Bunun dışında ordunun ihtiyaçları da karşılanmalıydı. Bunların, oradaki hayat seviyesinin düşmesi ve kinin oluşması bakımından korkunç sonuçları oldu. Çoğu insan Sovyetler Birliği'ni faşizmden kurtarıcı olarak değil, bir sömürücü olarak görmeye başladı.

Bu nedenlerle, Demokratik Alman Cumhuriyeti, kapitalist Batı Almanya'yla olan ekonomik yarışmada geri kaldı ve bu güne kadarda bu durumdan kendini kurtaramadı.

Sosyalizm az ücret idiyse, işçiler niçin sosyalizm için kapitalizme karşı mücadele etsinlerdi? Böylece, Doğu Alman örneği, Batı'da bir sosyalist hareketin oluşmasını engelledi.

Yalnız fabrikalar götürülmekle kalmadı, buna ek olarak özgürlükler de baskı altına alındı. Sosyalist demokrasi'nin Marks-Engels ve Lenin'e göre, burjuva demokrasiden daha fazla özgürlükleri içermesi gerekirdi. Ama pratik de, D.D.R'de hiç bir politik özgürlük yoktu. İşgalci gücün büyük baskısıyla SPD ve KPD bugünkü Sosyalist Birlik Partisi adıyla birleştirildi. Bu politikalara karşı çıkan herkes kendi özgürlüğünü hatta hayatını tehlikeye atmış oluyordu. Savaştan beş yıl sonra, sadece 1950 yılında, 8 bin kişi politik nederilerle yargılandılar ve bunların içinden 15 kişi de ölümle cezalandırıldı. Bir çok insan, bu tür bir "sosyalizm" den kapitalist Federal Almanya'ya kaçtı. Bu kaçanların sayısı: 1949'dan 1961'e kadar 2, 7 milyonu bulmuştu. Doğu Almanya'nın nüfusu o zaman 18 milyonu.

1953 başlarında, "gönüllü" olarak işçilerin iş normlarını arttırmaları istendiğinde, 15-16 Haziran 1953'de büyük bir grev hareketi başladı. Sovyet birlikleri grevi bastırdı. En az 27 kişi hayatını kaybetti. Eski düzen çok şiddetli tedbirlerle yeniden kuruldu. 23 ölüm cezası verildi ve hemen hemen hepside infaz edildi. 1400 kişi ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Grev yöneticilerinin ve aktif insanların çoğu batı'ya sığınmak zorunda kaldılar.

Bu politik grev batıdaki işçiler için bir örnek olmalıydı. Fakat bu bir yana bir dayanışna eylemi bile olmadı.

Bu günün önemi çok az biliniyor ve Batı Almanya'da bu gün bir "halk ayaklaması " olarak tanımlanıyor ve bugün resmi tatil günüdür.

D.D.R'de kitleler rejime muhalif olarak kaldılar. Batı' ya göç başka türlü engellenemeyeceğinden, 1961'de meşhur duvar inşa edildi. Bu böyle bir "Sosyalizm"ki, işçileri ancak baskıyla ülkede tutabiliyor.

"EKONOMİ MUCİZESİ"

1950'de Batı Almanya'da, 20 yıl sürecek bir yüksek konjonktür başlatıldı. 1951'de üreticilerin %9'u işsizdi. 1960'da yalnızca %1,2 işsiz kalmıştı. İhtiyaç duyulanı karşılayacak iş gücü olmayınca kapitalistler, yabancı ülkelerden işgücü transfer etmeye başladılar, İlk önce İtalyanlar, sonra sırasıyla İspanvollar, Portekizliler, Yugoslavyalıları ve Yunanlıları son olarakta Türkler ve

Kürtler getirildiler. Hiç mücadele olmadan kapitalistler işçilerin ücretlerini arttırmak zorunda kaldılar ve daha fazla sosyal haklar verildi.

Çünkü onlar için grev daha pahalıya mal oluyordu. 1965'e kadar, her yıl en azından %5'lik bir ücret artışı gerçekleşti. Hatta bu 1960'da %10 olmuştu ve 1967'de kriz olmasına rağmen bu artış %3 olabilmisti.

Haftalık çalışma saatleri, 1950'den 1966'ya kadar, 48 saatten 41, 8 saate düştü.

Artık işçilerin alım gücü artmıştı. Daha fazla et ve sebze yiyebiliyorlardı. Büyük evlere taşınmaya başladılar. İlk etapta eve buzdolabı, sonra çamaşır makinası, daha sonra televizyon alabiliyorlardı. 1960'dan sonra işçilerin daha büyük bir bölümü otomobile sahip oldu ve tatile gitmeye başladı. Bütün bu saydıklarımız mücadele olmadan ulaşılan şeylerdir. Bu yılların çoğunda, 20 milyon işçiden, 100.000 iş gününden daha az grev yapıldı. 1964 ve 1965 yıllarında sadece 6.000 iş günü grev yapıldı. Artık mücadele tecrübesi olan işçiler yok denecek kadar azdı.

Bütün bunlar işçilerin bilincini değiştirdi. Kapitalizmde herşey olabileceği gibi görünüyordu. İşçi ve memurların çoğu, hep böyle gideceğine ve her şeyin giderek daha iyi olacağına inanıyorlardı. Çoğu seçimlerde burjuva partilerini seçtiler. Sonra yabancı işçiler Almanya'ya geldiklerinde, en pis ve zor işlerde çalışmak zorunda bırakıldılar. Buna karşı Almanlar usta ve usta başı oldular. Yabancı işçilerden daha fazla kazanıyor ve onlara emir veriyorlardı.

İşte bu süreç içerisinde oluşturulan bilinç hala günümüze kadar egemendir. Sosyalist bilinç yok oldu ve herkes kendi çıkarını düşünmeye başladı. 1960'lı yıllarda, faşizmin en kötü zamanındakine göre bile, daha az sosyalist vardı.

YÖNETİME KATILMA MÜCADELESİ:

Fakat aradan on yıl geçmişti. Bu dönemin başında durum başka türlü görünüyordu. 1945'den sonra, sendikalar ve işçi partileri, sosyalleştirme fırsatını kaçırdı, hiç olmasa fabrikalarda yönetime katılma istemini öne sürdüler. Bunun üzerine görüşmeler sonuçsuz kalınca, sendikalar grev oylaması yaptı. Hanen hemen hepsi eski nazilerden oluşan işverenler, kendi durumlarının bilinciyle, buna karşı bir kampanya başlattılar. İşverenler bilinçli bir şekilde, bu oylamayı, Nazi rejimindeki veya D.D.R'deki zora dayanan oylamaya benzettiler.

Elbette basın da bunu onların çıkarına göre yorumluyordu. Bütün bu kampanyalara rağmen, metal işçilerinin %95,9'u ve maden işçilerinin %93'ü grev lehine oy kullandılar. Madencilik sanayinin (kömür işçileri ve metal endüstrisi) bu tehdidi karşısında hükümet geri bir adım attı ve bir kanun çıkardı. İşyeri talimatnamelerine gelince, işçi temsilcilerinin ve sendikacıların hiç bir yetkileri olmuyordu. O zaman milyonlarca kişi kendi talepleri için yürüyüş yaptılar. Mayıs 1951'de, sendikalara karşı istisnasız kin kampanyasını başlatan gazetelerde greve gidildi.

Fakat sendika yöneticileri entrikalarla kendilerinin oyuna getirilme ve dıştalarara fırsatını yarattılar. Hükümet müzakere teklifi yaptı. Bu teklif gerçekleşti ve tekrar bir araya gelindi. İki ay sonra, bir toplantının orta yerinde başbakan toplantıyı terketti ve bir daha görürmedi.

Müzakereler sonuçsuz kalmıştı. Ama eylemler keyfi olarak engellenemiyor ve ertelenemiyordu.

Sonuç olarak, işçiler bunca grev ve yürüyüşten sonra müzakerelerin gülünç sonuçları nedeniyle moral bozukluğuna uğradılar. Bundan sonra bırakalım güçlü direnişleri, artık ikaz grevleri bile yapılmaz olmuştu. Sendika yöneticilerinin beceriksizliği ve aptallığı işçilerin yenilgisine yol açmıştı. Moral çöküntüsü ve politikadan uzaklaşma yaygınlaştı.

Bundan sonraki yıllarda artık ekonomik mücadeleden bile söz edilmez olmuştu. Bunu takip eden sürede, mücadele, sonuçsuz mahalli grevlerle sınırlı kaldı. 1956-57'de Schlesvig Holstein'deki metal işçilerinin grevi bir istisna idi. Burada, işçilerin ilk hastalık gününden itibaren para almaları için mücadele edildi. Kapitalistler bu istemi reddettiler, gerekçeleri ise, güya işçilerin bundan yararlanarak işten kaytaracaklarıydı.

YENİDEN ASKERİLEŞMEYE KARŞI.

Kapitalizmin yeniden kurulmasına karşı olan mücadele henüz tümüyle kaybedilmedi. Mücadele biçim değiştirerek politik bir düzeyde devam ediyordu. Savaşın bitiminden sonra, hanen hemen hiç bir Alman asker olmak istemiyordu. Yapılan anketlere göre, insanların %7'si bundan yanaydılar. Sovyetler Birliği'ne karşı soğuk savaş yıllarında, yeniden askerleşme yolunda hazırlıklar yapıldı. Sadece KPD buna karşı bir halk oylaması girişiminde bulundu. Sosyal demokratlar ve sendikalar üyelerinin bu referanduma katılmasını yasakladılar. Çünkü bunların yöneticileri bu konuda işçilerden farklı düşünüyorlardı ve işçilerinde silahlanmaya karşı olduklarını biliyorlardı. Hatta SPD daha ileri giderek bu oylanmanın yasaklaması talebinde bulundu. Aynı şeyi Federal hükümet yapıyordu. Nerede anket yapılıyor idiyse orda polis ortaya çıkıyordu, özgür Alman Gençliği (F.D.Y) K. P. D'nin gençlik örgütü süresiz olarak, kapatıldı. Ankete katılanların 7000'den fazlası tutuklandılar ve cezalandırıldılar. Buna rağmen 6.000.000 kişi askerleşme karşı dilekçeyi imzaladı. Ki bu büyük bir başarıdır, sendikaların bir kısmı da bu eylemi desteklediler ve 65 işletmede protesto grevine gidildi.

Ne varki bu hareket te yenilgiyle sonuçlandı. KPD işçi sınıfının diğer kesimiyle eylem birliğinin yollarını aramadı. İşçileri eyleme ve mücadeleye çağırıyor, sadece bir imza atmaktan ibaret olan anketle yetiniyordu. Bunun baskı aracı olmak bakımından gerçek bir anlamı yoktu.

KPD üyelerinin bütün çabalarına ve kendilerini adanmışlıklarına rağmen bu kampanya yenilgiyle sonuçlandı.

Bunun sonucu olarakda KPD 1952-53 yıllarında 200.000 üyesinin yarısını kaybetti.

Bu kampanya ve yenilgisi kitlelerin bilincini pek az etkiledi, öyle ki, üç yıl sonra Alman nüfusunun %60'ı askerleşmeden yana hale gelmişti.

Böylece kapitalizmin restorasyonuna karşı olan mücadele nihai bir yenilgiye uğramış oldu ve bitti. Bundan sonra artık yeni bir dönem başlıyordu.

Sonuç olarak sosyalist bilinç gerilemiş ve işçi örgütleri yenilgiye uğramıştı.

İŞÇİ ÖRGÜTLERİNİN SAĞA ÇARK EDİŞİ

Toplumsal bilinçteki bu gerileme onların örgütlerinede yansdı. Sağa kayma yönünde bir gelişme ortaya çıktı ve soğuk savaş ve D.D.R'in olumsuz etkileriyle pekişip hızlandı.

Sendikalar yenilgilerinden sonra etkinliklerini büyük ölçüde kaybettiler. 1950'de ücretlilerin %38'i sendika üyesiyken bu oran 1960'da %31'e ve 1965'de %30'un altına düştü.

O zamana kadar, işçiler içinde büyük bir etkinliği olan KPD hiç de yapılmaması gereken bir hata yaptı. Kendi üyelerinden, partinin emirlerini yerine getirmelerini ve sendikaların kararlarına uymamalarını istedi. Bunu fırsat bilen sendikalar, orta ve yüksek derecelerde sendikalarda yetkisi olan 650 KPD üyesini attılar. Bunun sonucunda bu parti işçiler içindeki büyük bir dayanağını yitirdi.

Demokratik olmayan bu temizlik hareketini işçiler protesto bile etmeden kabulleniyorlardı.

Merkez, Kuzey Ren Vestfalya'daki inşaat işçileri sendikasını, KPD'nin etkisini kırmak için dağıttı. Kısa bir süre içinde, KPD'nin sendikalardaki etkisinin kırıldığı görülüyordu. KPD'nin artık sadece işletmeler düzeyinde ve tutunabileceği mahalli noktalar kalmıştı.

Bundan sonra sendikalar öyle bir hale geldiler ki, işçilerin mücadele örgütleri olmaktan çıkıp bir yardımlaşma derneği gibi davranmaya başladılar, üyeler, aidatları karşılığında sendikaların daha yüksek ücretler, sosval haklar ve keyfi muamelelere karşı müzakereler yapmasını bekliyorlardı.

Böylece sendikaların yöneticileri, hiç kimsenin kontrol edemeyeceği şekilde bürokratlaştı ve namuslu bir şekilde görüşmeler yapamayacak hale geldiler.

Bu durum bu güne kadar hala devam ediyor. Kendilerini, "toplumsal barış"ın yandaşları olarak tanımlıyorlar.

Bu anlayışa göre: "kapitalistler için iyi olan işçiler için de iyidir". O halde işçilerin ve işverenlerin bir arada hareket etmeleri gerekir! İnşaat işçileri sendikasının yöneticisi: "İşverenler ve işçiler aynı gemidedirler" diye konuşuyordu. DGB (Alman sendikalar birliği) başkanı Rosenberg, başkan olarak seçileceği kongrede seçilmeden önce yaptığı konuşmada (1966) şöyle idiyordu: "Alman sendikaları, 1945'den beri, diğer sanayi ülkeleriyle kıyaslanamayacak ölçüde ekonomik gelişmeyi işçi mücadeleleriyle azda olsa engellemişlerdir". Böylece sendikalar etkisiz ve zararsız bir hale gelmişlerdir.

Daha göze carpıcı olan ise SPD'nin içindeki gelişmeydi. Kökeninde SPD, sosyalizme adım adım reformlarla varılabileceği anlayışına dayanıyordu. Ama gerçekte kafalarında, bunun nasıl gerçekleştirilebileceği yolunda bir tasarım yoktu.

SPD'nin bu süre zarfında seçmen sayısı artmakla birlikte (1953: 28,8; 1957: %32; 1961 %36) üye sayısı üçde bir oranında azalarak 650. 000'e düştü. Kalanlar da ileriye yönelik bir kitle değildi ve yarısı elli yaşın üzerindeydi, üyelerin onda birinden daha azı aktif olarak parti çalışmalarına katılıyordu. Belirleyici olan ise giderek işçilerin sayısının düşmesiydi. Bunların yerine mamurlar ve maaşlılar geçiyor ve giderek partinin yönetimini ele geçiriyorlardı. Bunlar parti içerisinde burjuva ideolojisinin taşıyıcısıydılar. Ve SPD'den burjuvalar tarafından yönetilen bir işçi partisi yarattılar.

Atom silahlarına karşı harekette de büyük bir değişiklik olmadı. ABD 1953'den sonra, Avrupa'ya gizli olarak atom silahlarını yerleştirmeye başladı. Bu nedenle 1957'de bir protesto hareketi gelişti. Muhafız yığınlar üzerindeki etkisini kaybetmemek için SPD ve sendika yönetimleri bu protesto hareketinin başına geçme kararını aldılar. Her yerde "atom ölümüne karşı mücadele" komisyonlarını kurdular. Bu hareket 1958 1 Mayıs mitinglerine damgasını vuruyor ve savaş sonrası Almanya tarihinin en büyük olayı oluyordu.

I. G metal başkanı otto Brenner, 100.000 Hamburg'lunun önünde yaptığı konuşmada: Uyarı grevini ilan ediyordu. Münih'de de 80.000 kişi, "Genel grev atom silahlanmasını engeller" pankartları altında miting alanına doğru yürüdü.

Alman parlamentosunda (Bundestag) bu sorun tartışılırken, Kassel'deki Henkel silah fabrikalarının işçileri grev yapıyordu. Bir protesto mitingine katılmak için, Bremenhaven'deki işçilerin hemen hemen tamamı işi bir akıyordu. Hamburg'da belediye alanında 150. 000 Hamburg' lu protestosunu dile getiriyordu. Ulaşım işçileri bu süre boyunca çalışmayı durduruyorlardı.

Bir devlet işletmesinde, sendikanın grev oylamasında işçilerin %94, 9'u grevin lehine oy

kullanıyorlardı.

SPD ve sendikalar atom silahlarının yerleştirilmesine karşı bir halk oylaması istediler. Fakat Federal Almanya da halkın referandum hakkı yoktur ve kendi kaderini kendisi belirleyemez.

Federal Anayasa Mahkemesi ise referandumu anayasaya aykırı olarak ilan etti. Bunun üzerine SPD ve sendikalar bütün hareketleri durdurup komiteleri dağıttılar. Hareketler başarılı olmalarına rağmen, alternatif bir önderlik ve örgütten yoksundular. Aktif insanların çoğu, bunun sonucunda bunalıma girdi.

Artık sağa kaymaya hiç bir engel kalmamıştı. SPD programındaki temel taleplerden birer birer vazgeçti. SPD artık sömürgeci savaşları açıktan destekliyordu, örneğin Cezayir'de olduğu gibi. Yeni orduyu savunuyor; NATO' dan yana tavır takınıyor ve kısa bir süre sonrada, ABD' nin atom silahlarını batı Almanya'ya yerleştirmesinden yana tavır takınıyordu. Nihayet 1959'da, Godesberg programı ile bütün sosyalizm iddialarından vazgeçti. SPD' nin liderlerinden Herbert Vehner şunları söylüyordu: "Her kim ki sosyalist demokrasiden söz ediyorsa, o, demokratik hukuk devletinden uzaklaşmak istiyor, dönektir. "

SPD'nin bu rota değişikliği parti içinde sadece küçük bir muhalefetle karşılaştı. Sadece birkaç yüz kişi partiden istifa etti veya atıldı. SPD, CDU ile birlikte bir hükümet kurma hedefini kararlı bir şekilde izliyordu. Ve 1966'da hedefine ulaştı.

(Bu yazıyı Hans Jurgen Schulz yazmış Abdullah Irmak çevirisine yardım etmiştir. D. K. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

SOSYALİZM UMUTSUZ, UMUT SOSYALİZM'SİZ OLMAZ

Sınıfsız toplumun "altın çağına" nasıl geri dönebiliriz? Yeni bir sınıfsız toplum nasıl kurabiliriz? Toplumsal eşitsizlik nereden kaynaklanıyor? Toplumsal eşitsizlik bir daha nasıl ortadan kaldırılabılır?

Yunan filozofları, Romalı devrimci politikacılar, köle ayaklamalarının liderleri, Yahudi peygamberler, ilk hiristiyen kilise babaları, reformasyon hareketlerinin bir fırtına gibi olan öncü ve temsilcileri, ilk "Ütopik sosyalistler", büyük burjuva devriminin en radikal akımlarının öncüleri, bunların her biri, kendi çağlarına, has bir biçimde, bu problemi, tekrar tekrar dile getirdiler.

Bu soruların sürekli soruluşundan ve bunlara aranan cevapların özeleştirisel, yapısal gelişimden kaynaklanan güç, yeterince tahmin edilmeyecek kadar büyüktür.

Kötü bir devrimci, sadece ayakları artık yere basmayan değildir; Sadece, devrimci projenin gerçekleştirilmesinin toplumsal objektif ve sübjektif önşartlarıyla olan bağlarını yitiren değildir. Ama kötü bir devrimci, aynı zamanda, varolan gerçekliklere, içinde yaşanan ana, günlük rutinin ufak defek şeylerine saplanıp kalan; tarihin beklenmeyen ani ve keskin dönüşlerini önceden kestirebilme duygu ve düşüncesini kaybetmiş olup, geleceğe yönelikliği bir kenara iten ve yanardağ gibi patlayışlar tarafından geçilendir de. Bu anlamda da, geleceğin ufku olmaksızın, gerçekliğin doğru ve tam bir kavranışı olamaz.

Stalinizmin tarihi felaketinden sonra, bugün Marksistler, artık şöyle bir açıklamayla kendilerini sınırlayamazlar:

Sömürü ve baskının, eşitsizlik ve özgürlüklerden yoksunluğun ortadan kaldırılmasına duyulan arzu; sınıfsız bir toplum için beslenen umut, modern proleteryanın eşitlik mücadelesine, işçi sınıfının fırtına gibi ayaklanmasının her döneminde, ona, yalnızca günlük maddi çıkarların savunulmasıyla asla ortaya çıkamayacak bir atılım gücü sağlar.

Her ne kadar, burjuva toplumundaki bu arzu ve umut işçi sınıfı ayaklanmasına ayrılmaz bir şekilde bağlı ise de ve kendi açısından gündelik çıkarların savunulması için sert bir mücadele olmaksızın, ayaklanmanın bir istek rüyasına dönüşmesi varsa da, işçi hareketinin bu savunmayla sınırlı kaldığı hiç bir ülke ve dönemde bu hamle gücü ortaya çıkmamıştır.

Kapitalist sömürünün kaldırılması konusundaki sınıfa özgü umuta bağlı olarak proleteryanın sosyalist eşitlik mücadelesi aracılığıyla bütün toplumun eşitliğinin sağlanması, eski bir süreç olarak etkisini gösterir.

Toplumsal üretici ve iletişimci bir yaratık olarak, insan, doğası gereği kooperatiftir. Aşağı yukarı 7000 - 10.000 yıl önce meydana gelen sınıfsız toplumdaki, uzlaşmaz toplumsal sınıflara bölünmüş topluma sıçrayış, tam da bizim bu kooperatif tabiatımıza çok az denk düştüğü için, insan düşünce ve duygusunda büyük bir travmatik şoka neden oldu.

Bundan dolayı, insanlık tarihi, yalnızca sınıf mücadelesi târihi değil, ama aynı zamanda bu problem etrafında dönen sayısız umutların, projelerin, antisipasyonların, şiirlerin, anlatımların, filozofik araştırmaların ve politik plan ve mücadelelerin tarihidir.

"Önce kapitalizmin yıkılması sözkonusu, bu yıkımla ortaya çıkacak olan sosyalizmin daha sonra nasıl görüneceğini, somut tarihsel gelişmelerin kendisine bırakalım".

Sosyalist antisipasyonun devrimci projeden bu şekilde uzaklaştırılması, bu devrimci projeye bugün, geniş proleter kitleleri ikna edememeve mahkum ediyor.

Somut bir sosyalizm görüntüsü, bugün için Batı'da, pratik devrimci günlük politikanın ön şartı oldu. Doğu bloku ülkelerindeki hiç bir zaman sosyalizm olmayan "reel sosyalizm"den temelde farklı ve ondan üstün olan somut bir alternatifin var oluşu ikna gücü kazarmadıkça, kapitalizm, endüstri ülkelerinin proleteryası tarafından yıkılamayacaktır.

*

Yukardaki kısa yazı, Ernest Mandel'in "*Tarihsel maddeciliğin kategorileri olarak Umut ve Antisipasyon*" adlı yazısından alınmıştır.

(*Bu yazıyı Ülkü Sarıca çevirmişti. D. K. 29 Aralık 2014 Pazartesi*)

ÜTOPYALAR VE DEVRİMCİ PERSPEKTİFLER ÜZERİNE

Daniel Bensaid ile aşağıdaki röportajı Fransız Troçkisti ve Bloch erbabı Alain Brossât "Bresche" (Gedik) için yapmıştır. Konular şunlardır: Stalinizm ve Anti-Ütopi, Devrim ve ütopya, Umutsuzluk ve "içinde bulunulan" anın mutlaklaştırılması kültü, Ütopya ve totalitarizm, Leninizm ve demokrasi, Che'nin iradeciliği ve prensip umut, Avrupa ve Latin Amerika'daki 60'lı yılların ütopik havası, 68'ler ve onun umudunu yitirmiş çevresi.

Yer sorunundan ötürü iki konuyu vazı dışında bırakmak zorunda kaldık: "Ahlakçı düşünün geri dönüşü" (Bensaid) ve sosyalizmde parlamento sorunu. (Bresche)

(Biz de çeviriyi Bresche'den yaptığımız için sözü geçen iki konu bu metinde de bulunmamaktadır. Ne yapmalı)

Bresche: Bugün Ütopya'da bir düşünce engeline tanık oluyoruz. Görüş öyle ki, sanki düşünce alanında bir "anti" kategorisine ayak bastık. Entellektüel grupların hepsi kendilerini, ne "için" olduklarıyla değil, neye "karşı" olduklarıyla tanımlıyorlar. Buna, Fransa'da en tanınmış ve basit bir örnek olarak Anti-Totalitarizm motivi verilebilir. Bu entellektüel hava, şu andaki devrimci pratiği nasıl etkilemektedir?

Daniel Bensaid: Senin "Anti" olarak nitelendirdiğin bu reaksiyonun farklı bileşenleri vardır. Her şeyden önce Tarih'e ve onun büyük dönüm noktasından sonra insanların bir daha ondan önceki gibi düşünmedikleri Stalinizme bir göz atmak zorundayız. Stalinizmden sonra, gerek usluhta ve gerekse Marksizmin uğraştığı konularda, 19. ve 20. yüzyılın başlardakiyle aynı ölçüde Ütopya (kelimenin olumlu anlamıyla) artık kendini göstermiyor. Özellikle entellektüeller arasında illüzyonsuzluğun meyvaları, yılların akışıyla kendini göstermiştir.

Bu mezar öylesine derin ki, biz bugün Bilimsel Sosyalizm ve Ütopya 'cı miras arasındaki bağda bir kavgaya davet görüyoruz.

Bugün bir çok entelektüelde, her şeyden önce de onların, bir norm ve sınırlılık içeren, perspektifleri üzerinde, hakim olan bir korku görülüyor, Çünkü, bu perspektiflerin totalitarizme meğil gösterdiği yada onu embriyosunda halihazırda taşıdığı varsayılıyor.

Gerçektende bugün, Ütopya'yı çoktan aşmış bir reaksiyona tanık oluyoruz ki, bu sistemle hesaplaşmaya duyulan antipatiden giderek bireyin ve varolan duruma tapınmaya varan derin bir anti ideolojik reaksiyondur .

Bu sorunun üzerine nasıl gitmeliyiz? Benim görüşüme göre, baştan beri, tamamen yeniden başlamayla. Marksizmin yeniden dinamize edilişiyle yaratılacak yeni bir Ütopi ihtimalini safdışı bırakmak zorundayız. Gerçi, 1968'den sonra, Ütopik fikirlerin bir yeni baskısını gözlemleyebiliyorduk, ama bu bence genel olarak, büyük ütopik sistemlerin çökmeleriyle belirlenen bir ortamda meydana geldi.

Tüm olarak diyecek olursam, bu yeni baskı, kendini, Ernst Bloch'un "tamamlanmış Ütopiler" olarak adlandırdığı şeyle demek istediği gibi, büyük sosyal ütopilerin yerine geçmiş olanlarla sınırlandırmıştır. Büyük Ütopik fikirler devrinin sona erdiğine inanıyorum.

Bresche: Entellektüel bakış açısından hareket edildiğinde, Ütopi 'nin belirleyici olduğu, dönemin düşünce hayatının Ütopi 'ye sürüklendiği konjoktürel dönemler vardır. Bir de, Anti-Ütopik düşüncenin, hatta, negatif (olumsuz) ütopyanın belirgin bir şekilde hakim olduğu dönemler vardır. Bu Ütopi ile Anti-Ütopi arasındaki değişim, bizim açımızdan hangi anlamı taşır? Bu şartlar altında

gelenek ve ütöpinin devamlılığı nelerdir?

Daniel Bensaid: Eğer kişi Ütopi 'den "mümkünün gerçekleştirilemeyecek yönünü" anlıyorsa, bir sınıfın yenilgisinin bir diğerinin yükselişiyle belirlendiği her geçiş döneminde, gelecektekinin vaktinden önce yapılmasının bir rol oynamak zorunda olduğu ütöpik bir moment bulunduğu söylenebilir. Ütopinin iki varyasyonunun ortaya çıktığı 15. yüz yıl sonları ve 16. yüzyılın başlarındaki durum böyleydi: Biri modern devletin habercisi olan otoriter merkezizetçilik ütöpi; diğer, devletsiz, kendi kendine yönetim doğrultusunda gelişme gösteren liberal bir varyasyon.

Bu ütöpik akım, bütün 16. yüz yıl boyunca devam etti, ama, ancak 17. yüz yılın başında o sırada burjuvazinin politik mücadele aracı olmuş olan doğal hak (İnsan hakları) teorisi üzerine tartışmanın lehine bir zafer sağladı.

İnsanlar artık, mümkünün pratik ve politik dönemine girdikleri için, ütöpi gerekli zemini hazırlamak zorundaydı. Başka bir tarihsel dönemde, yani Fransız devriminden sonra, ütöpik düşünce, hem üretici güçlerin yeni olanaklarından hemde bu olanakların, yeni bir toplumsal ifade tarzı arayışına denk düşen bir yeniden doğuş yaşadı.

Karakteristik görünümüleriyle, Marksizm öncesi SaintSimon, Öven, Fourier'in ütöpleri bu dönemde ortaya çıktılar. Ama proleter devriminin pratik olanakları yaklaştıkça, ütöpi' nin bu türü, bir politik stratejinin lehine olarak geri plana geçti ve sonunda belli bir ölçüde kendiliğinden çözüldü. Rus devrimi, erken Ütopik düşüncelerin birçoğunu hayata geçirdi. Örneğin, sosyal bir arada yaşamının yeni biçimlerinin denenerek hayatın yeniden biçimlendirilmesi gibi.

Yani, Ütopyaların, sosyal sınıfların yükselmesi ve yok olmasına bağlı olarak ortaya çıkan, bir tür ebedi geri dönüş kanununa yenik düştüğüne inanılabilir mi?

Bugün problem, öncelikle şuradadır ki, kişiye hangi sosyal sınıfın ütöpik fikirlerini yeniden harekete geçirebileceğini tasavvur etmek zor gelmektedir. Bloch, artık, sosyalist tasarımı aşan, özdeş bir ütöpiyi geliştirebilecek hiç bir sosyal sınıf yoktur der.

Çünkü sosyalizmin en büyük hedefi, önceden olduğu gibi, şimdide, devletin ilelebet yok olması, ortadan kaybolmasıdır.

Bresche: Her Ütopi 'nin totalitarizme yol açtığı tasarımı bugün genel olarak paylaşılmaktadır. Sağ, Marks ve Engels'i totalitarizmin ataları olarak sunmaktadır. Çağımızın bu "aşıkâr gerçekliği" hakkında senin pozisyonun nedir?

Daniel Bensaid: Bugün çok tutulan anti Leninizm tekrar tekrar Lenin'in "*Ne Yapmalı*" adlı eserinde geliştirdiği devrimci parti teorisinin, totalitarizmin ön şartlarını embiryon halinde barındırdığını söylemektedir. Ama burada sorun, problemin yanlış bir şekilde ortaya konulmasındadır. Esas problem proleter devrimin karakterinde yatmaktadır. Problem, mülksüzleştirilmiş, soyulup soğana çevrilmiş bir sınıfın egemen bir sınıfa dönüştürülmesi sorunudur. Politik iktidar, kurtuluş ve sosyal değişikliğin aracı olmaktadır. Ama politik iktidar, kapitalist toplumun sosyal ve kültürel mirasına değilse nereye dayanmaktadır?

Bu anlamda, hangi proleterya partisi teorisine dayanılırsa dayanılsın, proleter devriminin bürokratikleşmesi tehlikesi içseldir.

Hatta ben daha ileriye gidiyoru ve inanıyorum ki, Leninizm, bu problemin üstesinden gelme konusunda, kendi öncüparti tasarımı ile, diğer kavrayışlardan daha uygun koşulları sağlamıştır.

Leninist parti tasarımı, Partinin, bütün proleteriyayı, Kitle organlarını temsil ettiği, Leninizm öncesi fikirlerden, daha az tehlikelidir. Leninist teori, bir yandan iktidarı uygulama, öte yandan politik örgütlenme arasında açık bir ilişkinin ortaya çıkmasına olanak sağlar. Parti ve devlet arasındaki ayrım üzerinde ve partinin Sovyetlerin varlığı durumundaki konumu üzerinde ciddi bir şekilde düşünmeyi mümkün kılmaktadır.

Lenin'in 1914 sonrası temel eserlerinde potansiyel olarak var olan bu ayrımın, 20'li yıllarda hakim olmadığı doğrudur. Komünist Enternasyonalin ilk kongrelerinde, parti ile sovyetler arasındaki ilişkinin net bir çözümlemesi yapılmazken ; Sovyetlerin iktidarı devr almada bir araç olması anlamındaki gerekliliği vurgulandı.

Sovyetlerin, parti açısından ikincil rolü konusunda bir açıklık kesinlikle yoktu. Politik mi, tarih'i mi, yoksa kuramsal mı idi?

Öte yandan öncü partinin ne olması gerektiği konusundaki genel tartışmada, geçiş toplumunda, çok partili sistemin kabulü, mantıki bir sonuç olarak ortaya çıkar. Troçki de 30'lu yıllarda bu düşünceye yalnızca dış şartlar nedeniyle, bir yöneliş göstermemiştir. O, bu, çok partili sistem düşüncesinde, kesinlikle, cıvı cıvı çıkmış demokrasi tahayyülüne geri dönüşü anlamıyordu. Ama daha çok, Sovyetler birliğinin bürokratik yozlaşması konusundaki deneyiminden dolayı, işçi sınıfının ilgilerinin suni bir şekilde bir çatı altında toplanmasının doğru olmadığına ve onun çeşitliliğini emirler, kararnameler aracılığıyla bastırmanın mümkün olmadığına inanıyordu.

Bundan dolayı, geçiş dönemler rinde, işçi sınıfının sosyal ve politik temsilciliklerinin farklı organları teçhiz edilmek zorundaydı.

Nikaragua 'da seçimlerin, kurucu meclisin varlığı döneminde yapılması, bir geçiş döneminde, eğer, devrime karşı bir askeri müdahale ihtimali nedeniyle şiddetle sekteye uğrama durumunda bile olsa, geçişin tek partili sisteme otomatikman bir model olarak gösterilemeyeceğini ispat ediyor.

Nikaragua'da devrimin gücünün delili olan partilerin ve düşüncelerin pluralizmi (çoğulculuğu) vardır.

Bresche: Che Guavera'nın düşüncelerinde, güçlü bir ütöpik bileşen olduğunu söyler miydin?

Daniel Bensaid: Ben, O'nda, ütöpik bir düşünceden çok, dolaysız var olan duruma denk düşen devrimci düşünceden söz ederdim. Devrimci davayı, tarihi bakış açısı ve manevi bir boyutla birleştiren bir düşünce. Bu açıdan bakıldığında, Che'nin, Küba devrimindeki rolü konusunda, henüz hiç kimsenin ciddi bir değerlendirme yapmamış olmasına çok esef ediyorum. Tabii ki, bunun için tartışmalı da olsa, bir dizi neden var. Mesela doğrudurki, 1970'de 10 milyon ton ürün hedefinin başarısızlığa uğraması, o güne kadarki Kastro ekonomik politikasının başarısızlığına damgasını vurması; bir muhasebe sistemini ve maddi teşvikleri yeniden yürürlüğe koymanın zorunluluğu; Küba'nın COMECON' girişi ile ilgili önlemler ve SSCB'yle olan ilişkilerin derinleştirilmesine. ...hepsine birden bağlıdır.

İnsan sık: sık şöyle bir izlenimden kendini alamıyor: 60'lı yılların, yukarda sözü edilen zorlukları ortaya çıkaran politikasının öz eleştirisiyle bir çok Kübalı, bilinçli yada bilinçsiz, bu problematik konusunda susmaktadır. Bu tavır iktidardakilere, Che'nin 1963' den 1965'e kadar temsil ettiği ekonomik zorlukları, hasır altı etme imkanı sağladı. Ama gerçeklik bu kadar basit değil.

Che'nin pozisyonu, asla, yalnızca manevi tahayyüle değil, ama aynı zamanda sırf maddi teşvikler temeline dayanan, geçiş toplumunun mutlaka istenen yöne doğru bir gelişim göstermeyeceği inancına

da dayanıyordu.

O tekrar tekrar eğitimin önemini ve askeri alanda olduğu kadar, ekonomik alanda da iyi bir örneğin olumlu etkilerini vurguladı.

Ama onun eksikliğini çektiği şey: bu tahayyüllerini derinleştirecek araçlar ve herşeyden önce de bunların hayata geçirilmesini kolaylaştıracak kuramsal bir çerçeve idi.

Che ekrandan kayboldu, çünkü o sol radikalizmin ve devrimci volantarizmin bir sembolü idi. Ama onun fikirleri, tarih öne doğru bir adım attığında, yeniden tutuşacak bir alevden daha az değerli değildir.

Latin Amerika'da devrimin aktüalitesi tasarımı basit bir nedenden dolayı arka plana itildi. Çünkü devrimci öncü, on yıllar boyunca yenilgileri ve diktatörlükleri yaşamak zorunda kalmıştır. Politika bugün çok bayağı bir şekilde kendini devam ettirmektedir. Brezilya'da bir milyon insan direk seçimler için yollara dökülüyor; Şili'de demokrasi için gösteri yapılıyor, Arjantin'de insanlar "realist" bir şekilde Alfonsini seçti. 60'lı yılların sonlarına doğru, bazı Avrupa toplumlarında da, bugün ortadan kaybolan ütöpik güç hissediebi liyordu.

Tabii ki, bunların bir kısmı, daha sonra hayal kırıklığına uğrayan yanılsamalardı. Ama insanlar, gerçekten, 1968'in kültür yaşamına etkileriyle, politik ve sosyal realiteler arasındaki bir uygunluğa inanıyorlardı. İnsanlar dolaysız kapıya dayanmış devrime inanıyorlardı.

Bu arada bütün bu ütöpilerin, büyük ölçüde sübjektif tahayyüller olduğu ve gerçeklik ile çeşitli ütöpik projeksiyonlar arasında güçlü bir farklılığın olduğu kendini gösterdi.

Ama bu illüzyonlar, hem Latin Amerika'da belli bir ütöpik atmosferin ön şartlarını mümkün kıldılar. Bugün bu fenomen gerilemiştir ve kişi kaybolanın yeniden ortaya çıktığı yerde, krizin etkilerine karşı göğüs germeyle uğraşmaktadır.

Bu durumun gösterdiği, bir yandan, kişinin kendini politik realitelerden pek fazla uzaklaştırmadığıdır. Ama öte yandan, belli bir dereceye kadar, kişinin bu realitelere batıp kalması tehlikesi de vardır.

Ama ben burada, ütöpi eksikliğinden daha çok, gelecek perspektifinin eksikliğini ve rutin içerisinde taşlaşıp kalma tehlikesini kastediyorum.

Doğu Avrupa devletlerinin ürkütücü örneği gözler önünde olduğu için, devrimci perspektif kendini öz savunma stratejileri, protestolar ve grevler çerçevesinde indirgetmiyor. Bundan dolayı, işçi sınıfı ve on nun müteffekleri belirli bir zaman aşımında, toplumsal bir perspektif geliştirme görevini üstlenmeye hazır olmak zorundadırlar.

Ama tamda bu görev, 1968'de süttten ağzı yananların anlayışsızlığıyla karşılaşmaktadır. Onlar bugün iki kat daha çekingenler ve ütöpi ile geleceğin vaktinden önce hazırlanmasıyla ilgili şeyleri, eğer bir gençlik günahı olarak değilse, kültürel yaşamda taze bir rüzgar olarak görüyorlar.

(Bu yazıyı Ülkü Sarıca çevirmişti. D. K. 29 Aralık 2014 Pazartesi)

Bir Savaşta Beş Savaş

İkinci dünya savaşının karakteri üzerine

E. Mandel

İlk olarak savaş emperyalist güçler arasındaydı. Bir tarafta İtalyan, Japon ve Nazi emperyalistleri; diğer tarafta Anglo-Amerikan ve Fransız emperyalistleri. Bu savaş, emperyalist güçlerin çeşitli gurupları arasında olan gerici bir savaştı. Bu savaşta yapacağımız bir şey yoktu ve bu savaşa karşıydık.

İkinci olarak baskı altındaki yarı-sanürge Çin halkının, Japon emperyalizmine karşı, haklı bir kendini savunma savaşı vardı. ÇanKav Şek'in ABD emperyalizmiyle yaptığı ittifak, hiç bir zaman için, bir devrimciye göre, savaşın karakterini değiştirecek bir hükme sahip değildi. Bu savaş, Çin halkını köleleştirmek isteyen Japon emperyalizminin haydutluğuna karşı bir ulusal bağımsızlık mücadelesiydi. Bu bağımsızlık savaşı, ikinci dünya savaşından önce 1937'de, hatta

1931'de Japonyanın Mançurya macerasıyla başladı ^[i]. Bu savaş, hem ikinci dünya savaşına dahildi; hem de onun özerk ve ayrı bir tümleyicisi olarak kaldı.

Üçüncü olarak, bir işçi devletinin, bir emperyalist güce karşı, Sovyetler-Birliğinin yürüttüğü haklı ulusal savunma savaşı vardı. Sovyet yönetiminin, emperyalistlere sadece askeri bağımlılığı, ki mutlak olarak haklıydı, değil ana aynı zamanda politik bağımlılığı, savaşın karakterini hiç bir şekilde değiştirmede.

Sovyet işçi, köylülerinin ve halklarının ve Sovyet devletinin, Alman emperyalizmine karşı Sovyetler birliğini savurması, MarksistLeninist prensiplere göre, her bakamdan haklı bir savaştı. Bu savaşta biz, yüzde yüz, Sovyet halklarının, bir katil ve soyguncular çetesi olan Alman emperyalizmine karşı zaferinden yanaydık.

Dördüncü olarak, Asya ve Afrika'nın baskı altındaki sömürge halklarının, ulusal kurtuluşu için haklı bir savaşı vardı.

Latin Amerikada böyle bir savaş yoktu. Bu savaş, İngiliz ve Fransız emperyalizmlerine ve bazan Japon emperyalizmine karşı, ve bazanda peş peşe ikisine birden kitleler tarafından yürütüldü.

Diğer yandan, bu ulusal kurtuluş savaşları, ilgili emperyalist güçlerin, özel karakterlerinden bağımsız olarak, mutlak bir haklılığa sahipti. ^[ii] Buna uygun olarak, biz, Hint halkının İngiliz emperyalizmine

karşı zaferinden yanaydık ^[iii]. Ve biz aynı zamanda Seylan'daki ayaklanma başlangıcı ve aynı şekilde Burma, Hindini ve Endonezya partizanlarının Japon, Fransız ve Hollanda emperyalistlerine karşı ayaklanmalarından yanaydık.

Filipin'lerde durum daha karışıktı. Şimdi bütün ayrıntılarına girmek istemiyorum ama, temelde şunu belirtmek istiyorum ki, bütün bu savaşlar haklı savaşıydı ve bu hareketler politik yönetimlerinden bağımsız bir karakter taşıyorlardı.

İnsan, bu savaşın haklı bir mücadele olduğunu tanımak için, belli bir savaşın yönetimine güven duymak zorunda değildir veya ona politik güvenini sumak ihtiyacında da değildir.

Eğer bir grev, hain, bürokratik sendika yönetimi tarafından gerçekleştiriliyorsa, o zaman ona karşı güveniniz kalmaz, fakat bu yüzden grevi desteklemekten vazgeçemezsiniz.

Şimdi en zor olan beşinci savaşa geliyorum. İlk durağı İtalya ve Fransa; daha ilerisi Polonya olan özellikle iki ülkede Yugoslavya ve Yunanistan gerçekleşen bu savaşın, Nazi emperyalizmi tarafından işgal edilen tüm Avrupa da ^[iv], geliştiğini belirtmek isterim. Bu, ezilen işçilerin ve köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin Alman Nazi emperyalistleri ve onun yamaklarına karşı bir kurtuluş savaşıydı.

Mücadelenin kendiliğinden karakterine ve diğerlerinden farklı olduğuna karşı çıkanlar: Batı Avrupa'ya işçi ve köylülerin kendi köleleştirilmelerine karşı çıkmadan, faşistlere karşı savaşmalarının kabul edilemez bir durum olduğu iddiasındalar. Aslında mücadeleye bu tür bir yaklaşımın kendisi kabul edilemez bir tavidir.

Şu gerçekleri, kitlelerin ayaklanmasının yönetimi, burjuva milliyetçilerinin, Stalinistlerin veya Sosyal-Demokratların yönetiminde kaldığı içindir ki, bu mücadele Batı emperyalistlerine teslim edilebilmiştir.

Devrimcilerin sorumluluğu bunu engellemek; hilekarları hareketin yönetiminden uzaklaştırmak için çabalamaktır.

Bu harekete katılmadığı takdirde, bu ihaneti engellemek de mümkün değildir.

Birinci savaşın sebebi neydi?

Bu ülkelerde hüküm süren insanlık dışı şartlardı. İnsanlar mücadele ettiler çünkü açtılar, çünkü olağanüstü sömürülüyorlardı, çünkü Almanya'ya kitleler halinde köle işçi sürgünleri vardı, çünkü komünistler, sosyalistler ve sendikacılar hapsedilmişlerdi; insanlar bu yüzden ayaklandılar, yoksa şovenist olduklarından değil.

Onlar ekseriya şovenistler de, ama bu esas neden değildi. Sebep, onların insanlık dışı yaşam şartları; tahammül edilemeyecek derecedeki sosyal, politik ve ulusal baskı altında olmalarıydı ki, onların milyonlarcası bu mücadele sırasında öldürüldü.

Bu olağanüstü sömürü ve baskıya karşı ayaklanmak yanlış mıydı?

Doğu ve batı Avrupa işçi sınıfının, nazilerin korkunç baskı ve işgaline karşı pasif kalmasını veya durmasını kim savunabilir?

Böyle bir durum savunulamaz. Bu yüzden, 1939-45 arasında ikinci dünya savaşı çerçevesinde gerçekleşen ve özgül bir konum sahip olan beşinci bir savaşın var olduğunu söylemek: tek doğru pozisyonudur.

Doğru Marksist pozisyon aşağıdakilerin görülmesini, gerektirir. (Bunu nefsi müdafanın vicdani edasıyla söylüyorum: O zamanlar Avrupa'da Troçkist hareketinin aşırı sol kanadı gibi, sağ ın - benim onu adlandırmak istediğim gibi- karşısındadır. Belçika Troçkistlerince temsil edilen anlayış buydu.) Bütün bu silahlanmış yada silahsız kitlelerin mücadelesi ve işgal altındaki Avrupa'daki nazi emperyalistlerine karşı yürütülen ayaklanmanın desteklenmesi ve onun için mücadele edilmesi: bu ayaklanma hareketini sosyalist devrimin zaferine götürme; bu demektir ki, ondan yana olmak ve daha sonra gerçeklikte öyle olduğu gibi emperyalizmle işbirliği içinde kapitalizmi ayakta tutmak isteyenleri mücadelenin yönetiminden uzaklaştırmak.

Şunu kavramlıyız ki, 1941' yılında Avrupa'da başlayan şey, sürekli devrim sürecinin yeni ve gerçek bir varyasyonuydu, ki bu ayaklanma hareketi sosyalist devrime götürülebilirdi.

"yapılabilirdi" diyorum, ayrıca Arnavutluk'da oldu da. Yugoslavya'da da oldu.

Kimse itiraz edemez ki, Yugoslav komünist partisi kapitalizmi yıktı, hatta bürokratik yöntemleriyle. Kapitalizm yabancı bir ordunun yardımıyla, (yugoslav K.P'sinin) kendi bürokratik manevralarıyla değil, aksine gerçek bir halk ayaklanmasıyla, Avrupanın gördüğü en büyük vıgın eylemiyle tasfiye oldu.

DİP NOTLAR

Güney Afrika'da Durum

Geçtiğimiz yılın Eylül ayından bu yana 600 ölü, ve ülkenin 36 ilinde sıkıyönetim ilan edildiğinden bu yana 1500 tutuklama olmasına rağmen ırkçı rejimin Güney Afrika'daki yeni ayaklanmayı polis ve orduyla bastırmak istemesi, bu rejimin sonunun çabuklaştırılması olacaktır.

1960 yılında Sharpeville, 1976 yılında Saveto ve son olarak, 1985 ayaklanmaları Güney Afrika'daki kurtuluş hareketini "güney Amerikadaki durumun" eşiğine getirmekle birlikte, aynı zamanda rejime karşı olanlara ve rejim taraftarlarına patlamanın yaklaşmak üzere olduğu bilincini vermektedir.

Afrika'nın bu sanayileşmiş ülkesinde, gelişmesini ve çöküntüsünü ırkçılıkla birleştiren Irkçılığın ölüm kalım mücadelesi 1985 yılını da geride bırakacaktır. Ama siyah işçiler ulusal kurtuluşla birlikte, aynı zamanda Afrika kıtasındaki bu güçlü kapitalist ve emperyalist sömürü kalesini sarsıntıya uğratacaklardır.

"LATİN AMERİKA BENZERİ DURUM"

Ulusal Forum liderlerinden biriyle konuyla ilgili yapılan bir görüşme:

Aşağıdaki görüşmeyi GİM'in yayın organı WAS TUN Ağustos başlarında Ulusal Forum'un yönetici bir üyesivle gerçekleştirmiştir. (Ulusal forum, Güney Afrika'daki iki büyük muhalif gümrükten oluşmaktadır.)

Soru:

Güney Afrika'da şu an devrim arifesi mi yaşanmaktadır?

Cevap:

1983 yılında biz, Ulusal Cephe içinde (NF) gelebilecek olan iki tehlikeye dikkati çekmek istedik: birincisi ayaklanmanın erken başlamasına: İkincisi ise ülkede Latin Amerika'ya benzer bir durumun gelişmesine. Şimdi bu iki durumun da doğması söz konusu olabilir.

Bir ayaklanmanın başlayacağı açıktı. Bota hükümetinin isteği ise, böylesi bir ayaklanmayı daha hızlı boğabilmek için, ayaklanmanın çabuklaşmasını sağlamaktı. Tutuklama dalgalarıyla ve sıkıyönetim sonucu, ayaklanmanın yönetimini yok etmekte. Hükümet ekonomik olarak güç bir durumda olduğu için, şu anki durum kendisi açısından buna pek elverişli olmayabilir. Fakat hükümetin sıkıyönetim ilanı isteyeceğinden bir şüphe yoktu.

Bu durum daha fazla devam etmeyecektir, ki bu zaman zarfında örgütler ya dağıtılacak ya da önderliklerinden mahrum bırakılacaklardır. Ve bunların tekrardan inşa edilmeleri bir kaç yılı alacaktır.

İNTEGRASYON OLANAKSIZ

Sıkıyönetim hükümet için bir soluk alma gibi bir şeydir.

Ve bu süreç içerisinde, sözüm ona "reform hareketini" geliştirip siyah orta sınıfı tarafsızlaştırmayı amaçlamaktadır. İlimli Birleşik Demokratik Cephe (UDF) şu anki baskı dalgasının gerçekleşebileceğine inanmamıştı.

Sadece uluslararası durumu değil, aynı zamanda ülke içindeki güçler dengesini de yanlış değerlendirdi ve hükümetin zorunlu olarak anlaşmaya oturacağına inandı.

Ama gerçekte durum, giderek Latin amerikadaki duruma benzemekte, hükümet sınırlı demokratik bir tartışmaya yer verip, böylelikle (Kurtuluş hareketi) yönetimin açık tavır almasını sağlayacak ve

sonra da legal veya illegal bir şekilde ölüm komandolarıyla yok edecek, ki bu muhalif avukat Victoria Mxenge' nin katledilmesi buna sadece bir başlangıçtı .

Kurtuluş hareketi kendini buna hazırlamalıydı. Ve açık olan şu ki, ne UDF ne Sendikalar, ne de NE'un bazı kesimleri böylesi bir baskıya hazırlıklı değildiler. Bu süreçte en ucuz kurtulacak olan her halde sendikalar olacaktırlar. Çünkü onlar açık devrimci faaliyetten uzak durup, daha çok üyelerin politik eğitimlerine ağırlık vermişlerdir.

Soru:

Tam tersi, hükümetin canice müdahalesi siyahların daha çok politize olmasına ve ayaklanmanın genişlemesine yol açmayacak mı?

Cevap:

Politize elmaya yol açar ama bu, illaki ayaklanmanın genişlemesi anlamına gelmeyebilir. Biz şu an Kuzey İrlanda'ya benzer bir durumun içerisindeyiz. Ve hükümet siyah gençliği ve siyah halkı kendi saflarına çekme umudunu tümenden unutmamalıdır. Herhangi bir kaynaşma olanaksızdır. Ama işçiler ne Güney Afrika'da, ne de herhangi başka bir ülkede sürekli olarak açık bir ayaklanmaya katılamazlar. Yalnızca şehirleşmiş kesimlerde ara sıra bu tür ayaklanmalar olabilir.

Eğer 1979'da İran'da olduğu gibi, bizim de "halk çocuklarından" oluşan bir ordumuz olsaydı, belki bugün başarılı bir devrimden söz edebilirdik. Ama böylesi bir durum oluşana kadar yıllar geçecektir. Ordunun ve bürokrasinin ne şekilde tarafsızlaştırılacağı bilinmediği sürece, başarılı bir devrimden söz etmek olanaksızdır.

Ve halen her iki kesimin (Ordu ve Bürokrasi) %85'i beyazlardan oluşmaktadır.

Hükümet devlet makenizmasındaki siyahların oranını, kendi iktidarının temelini teşkil ettiği için, kolay kolay yükseltmeyecektir .

İki üç yıl içerisinde başarılı bir devrimin olacağını söyleyen durumu henüz kavramamıştır. Eğer uluslararası bir savaş Güney Afrika'da orduyu tarafsızlaştırıp, bizim iktidara gelme olanağımızı sağlasaydı, durum değişik olurdu.

Ama hiç bir komşu ülke Güney Afrika'yı tehlikeye sokacak kadar güçlü değildir.

Şehirli siyah gençlik kendi ülkelerinde birer yabancı gibi.

Soru:

Ayaklanmaya yol açan nedenler nelerdi ve temel dayanakları nelerdi?

Cevap:

Ayaklanmanın politik ve ekonomik nedenleri vardır. Bence politik nedenler ilk başta gelenlerdir. Sadece siyahlar değil, aynı zamanda melezler ve hindistanlılar da yeni anayasayı reddetmişlerdi. Fakat hükümet anayasada siyahları halen politik haklardan yoksun bıraktığı için, yani siyahlara kendi ülkelerinde halen yabancı muamelesi uyguladığı için, bu şehirli gençliğin ayaklanmasına yol açtı. Buna birde kötü ekonomik durum ve siyah halkın politize olması ekleniyor.

Siyah öğrenci ayaklanması bunda büyük bir rol oynadı. Onların bu militan tutumları Güney Afrika'nın geçmiş tarihlerine kadar uzanmaktadır! Örneğin Soveto ayaklanması, ilk başlarında bir öğrenci hareketi idi. Ve beyazlar için olduğu gibi siyahlara da olanaklar sağlayan daha iyi bir eğitim sistemi talep etmekteydi.

Fakat bugün, bu talebin de ötesinde, sosyalist eğitimi amaçlayan istemlerde bulunmaktadır. Bunda

ayrıca büyük rol oynayan şey de, bu gençlerin büyük bir çoğunluğunun liseden sonra işsiz kalmalarıdır. Ülkenin doğu kesiminde işsizlik oranı hemen hemen %40'dır.

Soru:

Bu hareket yalnızca şehirlerle mi sınırlıdır?

Cevap:

Hayır, kırsal kesimde doğu bölgesini dışta tutarak kaydıyla şimdiye kadar şehirdekilerine benzer bir ayaklanma olmadı.

Bu bölgelerde hareket, daha ziyade beyaz çiftlik sahiplerine mukaveleli çalışan işçileri ve madencileri kapsamakta. Kırsal kesimde açlık ve sefalet şehirlere orantılı olarak daha yoğun .

Kanımcı özellikle toplama kamplarına benzeyen sözüm ona "yerleştirme kamplarında" bir patlama oluşmaktadır. Bu kamplar Filistin göçmen kamplarında olduğu gibi, hükümete karşı bir gerilla yada daha başka eylemlerin kaynağını oluşturabilir.

Soru:

Güney Afrika 'daki ekonomik kriz kapitalist dünya ekonomik kriziyle bağlantılı mıdır, yoksa bunun kendine özgü nedenleri mi vardır?

Cevap:

Güney Afrika ekonomisinin, ihraç ettiği maden, altın ve tarım ürünlerinden ötürü dünya ekonomisiyle özel bir bağımlılığı vardır. Bu mamüllerin özellikle altının fiyatları tekrar yükseldiği takdirde, kriz kısmen bastırılabilir ve böylelikle "reform hareketinin" oyun alanı genişletilmiş olur. Bunun dışında Güney Afrika ekonomisi, iç pazarı dar ve siyahların hayat şartları düşük olduğu için, kendi kendine dayanmaktadır. Son zamanlarda özellikle dış yatırımların giderek gerilemesinin ekonomik nedenleri vardır. Örneğin otomobil satımı yoğun şekilde düşmüştür.

Soru:

Bu ayaklanmada sendikal hareket ne gibi bir rol oynamaktadır?

Cevap:

Sendikal hareketin önemli, hatta bir çok açıdan tayin edici bir rol oynadığı şüphesizdir.

Eylül ayında Transvaal'in sanayi bölgesinde ve Oranje'de yani "Vaalüçgeninde" başlayan grevlerin Kasım ayında iki günlük bir bölgesel greve yol açması ayaklanmanın asıl başlangıcı olmuştu. Bu hareket özellikle iki büyük siyah sendikalar birliği, FOSATU ve CUSA tarafından yürütülmüştü.

O zamana kadar FOSATU ve CUSA hükümetin kendilerine saldıracağı bir şekilde, açık politik bir tavır almaktan kaçınmışlardı. Grevden sonra bazı FOSATU'lu sendikacılar tutuklandı ve şu an mahkeme önünde ihanetten dolayı yargılanmaktadırlar .

Sendikalar tayin edici bir rol oynuyor.

Soru:

Sendikaların kitleler halinde üyeler kazandığı doğru mudur?

Cevap:

Evet, özellikle maden işçileri arasında. Şehirleşmiş kesimlerde de üyelerinin politik ve sınıfsal nitelikli eylemlere katılmasını teşvik ediyorlar. Ama sendikacı olarak değil. Daha çok halk insiyatifleri içerisinde ve kendiliğinden ayaklanmalarda, ki sendikacı olarak katıldıkları takdirde, Güney Afrika hükümeti bunu derhal yasaklayacaktır. Tıpkı Solidarinosc'un yasaklandığı gibi.

Onlar da şu anki aşamada açık politik sendikal eylemlerden kaçınıyorlar.

Ama sendikacıların çoğu bu sendikal hareketten bir işçi partisinin oluşması gerektiğini söylüyorlar. Biz bununla ilgili politik deneylerimizden çok şeyler öğrendik. Bunu bende taktiksel olarak doğru buluyorum. Yalnız sendikal hareket şu an oldukça bölünmüş bir durumda.

Biri solda olan ve kendilerini "Black Consciousness'den" (Siyah bilinç) sayan sendikalar, Biri ortada olan ama şu an birleşmek isteyen iki büyük sendika birliği, bir de Afrika Ulusal Kongresi'ne (ANC) yakın olan sağ Güney Afrika Sendika Kongresi (SACTU) mevcut. Hem sağ hem sol sendikalar ortada olan sendika birliklerine açık politik faaliyet göstermeleri doğrultusunda baskı yapmaktadırlar. Bunlar ise bunu reddediyorlar. Ki şu anda açık politik faaliyet göstermeleri, sadece yönetimlerinin tutuklanmalarını ve böylece dağılmalarını getirecektir.

Soru:

Kurtuluş hareketinin iki büyük birliği, yani demokratik Güç birliği (UDF) ve Ulusal Forum (NF) arasındaki ayrılık noktaları nelerdir?

Cevap:

Her ikisi de 1983 yılında aşağı yukarı aynı zamanda oluştu. NF'in fikri yeni anayasayı reddeden tüm güçleri birleştiren, bir muhalefet oluşturmaktı. NF'in birleşmesine özellikle Siyah-Bilinç hareketinden çıkan ve siyahların tek legal örgütü olan Azania Halk Örgütü (AZAPO) (Azania Güney Afrika kurtuluş hareketinin ismidir.) ve Kapstadt'daki Kap Eylem Birliği(Cape Action League) katılmıştı .

UDF ise ağırlıklı olarak Afrika ulusal kongresinin (ANC) katılımıyla oluşmuştu, ki buradaki "demokratik" sözcüğü liberal siyah ve beyaz örgütlerinde bu birliğe katılabileceği anlamına gelmektedir.

Her iki birlik te, özellikle yerleşim birimlerinde örgütlü olan ve her iki birlikten birine bağlı olan siyah işçileri kapsamaktadır.

Siyah küçük burjuvazi ve entellektüeller de bu her iki birlikte eşit oranda yer almaktadırlar.

UDF içerisinde aynı zamanda beyaz burjuva unsurlar, liberaller ve büyük sermayeyle ilişkileri olan iş adamları da mevcuttur.

Tabii ki, NF içerisinde de, burjuva olmayan halk insiyatifi üyeleri öğrenci örgütlerinde ve sendikalarda örgütlü olan beyazlar mevcut. İki büyük sendika federasyonlarından biri olan CUSA ise hem UDF'ye hemde NF'ye bağlıdır.

Azania halkının manifestosunda sosyalizm gündemde

NF anayasaya karşı kampanyada UDF'den daha tutarlı davranmıştı.' UDF içerisindeki sağ kanat sürekli, anayasa kurumlarının legal propaganda için bir platform olarak kullanılmasını savunuyordu. NF'in dayandığı temel, Azania Halkının Manifestosudur. Bu tabii ki sosyalist bir program değildir, ama sosyalizmi gündeme getirmiştir.

Buna karşılık UDF, ANC'nin 1955'de çıkarmış olduğu Burjuva-Demokratik, Anti-ırkçılık koalisyonu ile ilgili manifestoyu bile kabul etmemiştir.

Biz UDF ile birlikte çalışmaya hazırız, fakat liberallerle birlikte çalışmayı reddettiğimiz için, politik bir birliğe hayır diyoruz.

Bu yüzden de UDF'nin selamladığı Amerikan senatörü Edvard Kennedy'nin ziyaretine karşı çıktık.

Çünkü Kennedy ve ABD ve Güney Afrikayla ilişkide olan çevreler, Botha'yı reformlara zorlamak istiyordu.

Soru:

Sosyalizm bu hareketlere katılanların bilincinde de gündemde midir?

Cevap:

Elbette. Tabii ki çoğunda bilimsel ve disiplinli bir sosyalizm anlayışı yerleşmiş değildir. Ama 1980'den bu yana aktif olanların çoğu, ırkçılığın ortadan kalkması için ne şekilde olursa olsun sosyalizmin zorunlu olduğuna inanmaktadırlar. Bir yandan sendikalar, diğer yandan halk inisiyatifleri, kiracı örgütleri vs. sosyalist bir örgütlenmenin temelini oluşturuyorlar. Bu henüz bir işçi hareketi değildir. Ve henüz bir işçi partisi kurulmamıştır. Ama böylesi bir partinin kurulabilmesi için temeller mevcuttur. NF'in bazı üye örgütleri, örneğin, maden ve inşaat işçilerinin örgütlü olduğu siyah sendikalar birliği (BAHCWU) sosyalist bir strateji yolunda bir hayli ilerlemiş bulunuyor. UDF içerisinde de sosyalist eğilimli örgütlerin olmasına rağmen, hareketin ulusal ve demokratik amaçların dışına çıkmamasını savunuyor.

Soru:

Dünya burjuvazisi, hatta Güney Afrika burjuvazisi bile Botha rejimine karşı olan tutumunda bölünmüş durumda. Örneğin ABD'de bile bazı burjuva güçler hükümetin reddetmesine rağmen boykottan yana bunu nasıl açıklıyorsun?

Cevap:

Güney Afrika 'daki stratejik, durum çeşitli şekillerde değerlendirilmekte. Örneğin bazı kapitalist politikacılar, sistemi tehlikeye sokmadan, reformları sadece Botha hükümeti ve Bur'larm (Buren) ulusal partisinin gerçekleştireceği kanısındadır. Biraz solda olan bazıları ise, böylesi reformların ancak Afrika milliyetçi hareketinin ılımlı yönetimiyle işbirliği sonucu gerçekleşebileceğine inanmakta. Ve yeni bir iktidar bloğunu amaçlayan bu güçler, ekonomik boykottan yanadır.

Soru:

Böylesi bir reform çözümü gerçekçi midir ve sosyal temeli varmıdır?

Cevap:

Hukuksal eşitlik gibi bir hak da tanınsa, bu özellikle siyah gençliğin kaynaşmasını sağlayamayacaktır. UDF'nin Ulusaldemokratik teorisyenlerinin görüşüne karşılık, şunun mutlaka belirlenmesi gerekir ki, Güney Afrika devrimi bir süreklilik karakterine sahiptir. Kast sistemi sonucu şu an siyahlara orantılı olarak bir çok Hindistanlı ve melez tarafsızlaştırılabilir.

Yerleşim birimlerindeki bir çok siyah, işbirlikçi siyahların da tarafsızlaştırılabileceğini (çok az bir kesiminin) göstermektedir. Diğer taraftan bu ara kesimlerin (Hintliler ve Melezler) gençliği, hükümeti ve yeni anayasayı şiddetli bir şekilde reddedip ayaklanmaya katılıyorlar. Hükümetin elinde, ırkçılık sorununu çözecek, baskıdan başka bir şey yok. Üstelik zamanı da kısıtlı.

Kanımcı önümüzdeki 5-10 yıl içerisinde, Zimbabwe 'de olduğu gibi, batı dünyasının kapitalist güçleri kurtuluş hareketinin ılımlı kanadını herhangi bir şekilde iktidara getireceklerdir. Fakat bununla hareketi durdurma amacı gerçekleştirilemeyecektir.

Devrimin ondan sonra ne şekilde devam edeceği söylenemez ama, burda sürekli devrimi klasik şekliyle görmekteyiz.

Soru:

Uluslararası Metal İşçileri Sendikalar Birliği, ve İG Metal boykotu reddettiler. İG Metal basın sözcüsü Barcziński boykotun reddedilmesine şu üç nedeni gösterdi ; birincisi bunun gerçekleşmeyeceğini, ikincisi bundan özellikle yardımcı işçilerin,yani siyah işçilerin etkileneceğini ve üçüncü olarak ta boykotla birlikte fabrikalarda ırkçı uygulamalara karşı etkin olma olanağının sendikaların elinden alınabileceğiydi.

Cevap:

Gösterilen nedenler birbirlerini dışlamaktadırlar. Kapitalist ekonomik sistem bir dünya ekonomik sistemidir. Kapitalist alanda herhangi bir ülkeye boykot uygulandığında, etkisi tabii ki kısa vadeli olacaktır. Ama kısa vadeli bir boykot bile, Güney Afrika ekonomisini etkileyecektir.

Boykot bir araç olarak ırkçı sistemin yıkılmasına yetmese bile, Güney Afrika hükümetini telaşlandıracaktır. Federal Almanya ve batı dünyası işçilerinin tayin edici alanlarda koyacakları eylemler, bizim mücadelemizi kolaylaştıracaktır.

Kanımca, işçi hareketinin kapitalistleri ekonomik boykottan yana zorlamaları mümkün olmalıdır. İkinci bir olanakda işçi hareketinin klasik boykot uygulamalarından biridir. Yani örneğin, Güney Afrika 'dan gelen malların Transport edilmemesi, satın alınmaması vs.

Soru:

Boykot uygulanırsa, bundan siyah işçilerin etkileneceği gerekçesine ne dersin?

Cevap:

Kısa vadede 20.000 ile 30.000 siyah işçi işyerini kaybedebilir. Ama bir kuraklık, fiyat artış-inişi sonucunda da meydana gelebilir.

Bu politik bir sorun değildir. Ve boykot uygulanmasa da Güney Afrikada'ki ekonomik Kriz işsizlik oranını %30'a yükseltmiştir.

Soru:

Uluslararası sendikal hareketin ırkçı uygulamalar karşısında bir etkinliği olabilir mi?

Cevap:

Evet ama yatırımcılar üzerinde o kadar değil. Örneğin maden işçilerinin grevinde, grevcilerle dayanışma içerisinde yardım gösterirse çok daha etkinlik sağlamış olur.

GÜNEY AFRİKA: YÜZ YILLIK ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI

- **1894** - Gandhi Natal İndian Cogress'i kuruyor. 1893-1906 arası Hintlilerin seçme ve seçilme hakkı yasağına karşı direniş.
- **1900** - civarında Güney Afrika'nın kuzeyinde siyahlar tarafından aşiret federasyonları kuruluyor. Aynı zamanda bölücü siyah kilise hareketleri oluşuyor. Ethiopian Mouvement, Watch Tower Mouvement/ "Is'ra'elite Mouvement.
- **1903** - Melezler ve Karmalay'lar African Political Oraanizasvon (Politik Afrikalılar örgütü)'nü kuruyorlar.
- **1906** - Natal'de Bambata ayaklanması. Siyahların sömürgecilere karşı yürüttükleri son geleneksel silahlı ayaklanma.
- **1919** - Siyahlar tarafından kurulan ilk sendika. (Inustrial and Commercial Workers UnionICVU)
- **1920** - Bir ICWU yöneticinin tutuklanması üzerine yapılan protesto mitinglerinde 23 siyah katlediliyor.
- **1921** - Bulhoek katliamı: İsraililerin Passah bayramında hükümet güçleri tarafından 163 siyah katlediliyor.
- **1922** - Vonderwarts katliamı: KhariKhan aşiretinden yüz kişi vergi ödemedikleri için hükümet güçleri tarafından katlediliyor. Güney Afrika Komünist partisi kuruluyor.
- Çıkarılan Herzog yasalarıyla birlikte ırk ayırımı başlıyor. Siyahlar seçme seçilme grev hakkı işyeri seçilme haklarını kaybediyorlar
- **1936** - II noktayı içeren programla eşit demokratik hakları savunan All African Convention (AAC) kuruluyor.
- **1937** - AAC hükümetle uzlaşmaya girdiği için krize giriyor.
- **1943** - AAC'ın insiyatifi üzerine Non European Unity Mouvement(birleşik hareket) kuruluyor. Amaçları ırkçı kurumlarla birlikte çalışmamak. ANC ve Afrika sendikaları bu harekete katılmıyorlar.
- **1948**'den itibaren ulusal partinin iktidara gelmesiyle birlikte 1960'a kadar ırkçı yasalar (sayısı yüzün üzerinde) yürürlüğe giriyor.
- **1955** - ANC'nin insiyatifiyle kongre hareketi kuruluyor. Amacı: Burjuva demokrasisi, eşitlik, özgürlük chartasının açıklanması.
- **1959** - Nabibiada Güney Afrika hükümet kurumlarına karşı boykot hareketi. Pan Afrikanist Congress (PAC) ANC'den ayrılıyor.
- **1960** - 21 Mart'da PAC Güney Afrika genelinde Pasaport yasalarına karşı gösteri yürüyüşleri düzenliyor. Sarpeville ve diğer kentlerde polis silahsız kitlelere ateş açarak katliam başlatıyor. 1.000'in üzerinde insan tutuklanıyor. PAC ve NAC'in genel grev çağrısı ekonomiyi felce uğrattıyor. "1 Mart'da sıkıyönetim ilan ediliyor. 9 Nisan'da grev kırılıyor, (bilançosu 83 ölü 365 yaralı, 20.000 tutuklu) Pando land'da köylü ayaklanması. Nainibiada iki kurtuluş örgütü birleşerek SWAPO'vu oluşturuyorlar. (Güney Batı Afrika halklarının kurtuluş örgütü) 1966 - SWAPO Namibia'da gerilla savaşını başlatıyor.
- **1973** - Durban'da grev dalgası. Öğrence hareketi ve sèväh bi* linç hareketinin başlaması.

- **1976** - Africaansm okullarda ders dili olarak verilmesine karşı öğrenci protestoları.
- 16 Haziran'da polis gösteri yapan öğrencilere ateş açıyor.Soveto katliamı bir hafta içerisinde 176 ölü, Ağustos' da Johannesburg'da dayanışma grevleri, becvetlür. Hükümet Batunstars ' lan görünürde "bağımsız küçük devletlere bölmeye başlıyor.
- **1977**- Siyah bilinç hareketi örgütlerinin yasaklanması. AZAPO'nun kurulması.
- **1979** - Siyah sendikaların tanınması mümkünleşiyor. (1983 yılına kadar örgütlü sivah işçilerin sayısı 220.000'den 670.000'e yükseliyor) Yerleşim birimlerinde , politik tutuktular ın ailelerinden, Halk insiyatiflerinden, ve boykot komitelerinden oluşan bir kitle hareketi oluşuyor.
- **1981** - Durban'da KongreHareketi özgürlük manifestosunu onaylıyor, ama banka ve kilit sanayinin devleştirme talebini getirmiyor.
- **1982** - Eğitimde yaş sınırı 20'ye indiriliyor. Çalışmak zorunda olan siyah gençliğin yirmi yaşından sonra eğitim varma olanağı engellendiği için yeni Öğrenci protestoları başlıyor.
- **1983** - Hükümet "reform anavasasını " yürürlüğe sokuyor . Melez ve Hindistanlılara etkinliği olmalı yan parlamento temsilcilikleri veriliyor.Siyahlar politik yaşamdan dışlanıyor.Yerleşim birimleri otonom idareye sahip oluyorlar.Buna karşı protesto hareketinden NF ve UDF birlikleri oluşuyor. COSAS ve AZASO öğrenci boykotları düzenliyor.
- **1984** - Üniversiteye girme notlarının yükseltilmesi sonucu okul Dvkotları başlıyor. 13.2 tarihinde polis gösteri yapan bir z öğrenciyi vuruyor.Cenaze rasimi 15.000 kişinin katıldığı bir gösteri yürüyüşü halini alıyor.Ağustos ayında Hindistanlı ve Melezlerin parlamento temsilcilikleri seçiminde 800. bin öğrenci boykotlara katılıyor. Hindistanlı ve Melezlerin seçim boykotları başarıyla sonuçlanıyor . Seçime katılanların oranları %20.5.11 ve 6.11 tarihinde Transvaal'da genel grev çağrısına 500.000 işçi ve 400. bin öğrenci katılıyor.Şiddet sonucu 50 kişi can veriyor.Aralık ayında (Piskopos Tutu'nun daveti üzerine) Edward Kennedy'nin ziyareti NF ve AZAPO tarafından düzenlenen protesto eylemleriyle karşılanıyor.
- **1985** - Şubat ayında UDF nin sekiz yöneticisi tutuklanıyor,21 Mart'ta AZAPO Sharpville katliamını anma toplantısı düzenliyor, polis 40 m üzerinde insan katlediyor. Ayaklanma başlıyor.
- 21 Temmuz'da sıkıyönetim ilan ediliyor. 5 Ağustos'ta UDF ve sendika yöneticilerinin ihanet suçundan dolayı mahkane davaları başlıyor. Ondan kısa bir süre Victoria Mxenge katlediliyor.

*

[i] Japonya askeri çatışmalara yönelik, Mançuryada'ki Çin Rus demir yolu etrafında bir ihtilafı tahrik etti.

[ii] Stalin ve Laval'ın 15 Mayıs 1945'deki ortak açıklamasına göre barışla ilgili olarak, "Ulusal savunma araçları, hiç bir şekilde zayıflatılmamalı". İlk kez, üçüncü enternasyonalin bir partisi, F.K.P., savaş kredileri için oy verdi. Aynı zamanda bu parti, halk cephesinin inşasından sonra, Fransız sömürgelerinin hemen bağımsızlığına, Hitler ve Musolini nin ellerine düşebilecekleri gerekçesiyle karşı çıktı.

[iii]

Lenin, enternasyonalist sol eyilimler arasındaki sekter akımlara karşı, kararlı bir mücadele sürdürdü. Buna bağlı olarak bildirdi ki,:

Emperyalistler arasında bir savaş var. Bu savaşta yapacak bir şeyimiz yok. Fakat baskı altındaki ulusların direniş savaşları da var.

Baskı altındaki ulusun, emperyalist baskıcılara karşı her hareketi, haklı bir harekettir. "Hindi s tandaki 1942 ayaklanmasında, Stalinist komünist partisi (Leninin bu nasihatına) uygun davranmadı. Ayaklanma gerçekleşirken, Britanya sömürgecileri Hindistan komünist partisi yönetimi için, hapishanenin kapılarını açtılar, onlar emperyalist savaş için ve ayaklanmaya karşı ajitasyona giriştiler.

Bu muazzam ihanet, sonraki on yıllarda, burjuva milliyetçi kongre partisine daimi kitlesele akış için temeli yarattı.

[iv]

Burada, Yugoslavya'da gerçekleştiği gibi, Alman işgal kuvvetlerine karşı, devrimin benzer bir sürecinin yaşandığı

Arnavutluk'da sayılma lıydı.